

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

BEHÖVS EN NY DÖPARRÖRELSE?

Bibliskt dop är en klar skiljelinje mellan katolsk religiositet och det befriande evangeliet.

Bilden är från Najayofängelset i det katolska Dominikanska republiken.

Aktuella artiklar om dopet: Intervju med Sigvard Svärd, sid 14. Uppfordrande appeller, sid 18

Det handlar om en utgivande kärlek. Det handlar om att synliggöra Kristus för världen.

Predikan av Michael Hafsahl, sid 8

En pion

Intervju med Solveig Norrman

I Göteborg finns några maranatapionjärer som troget håller ställningarna för evangelium. Det märker man bland annat av att Radio Maranata varje vecka sänder över närradion. Den som i många år vakat över detta och svarat för kostnaderna, är Solveig Norrman, som även är en ivrig kommissionär för Midnattsropet. Hon börjar nära sig nittio år, men fortsätter att dela ut tidningen varje nummer. Barbro Schröder, som många år varit ute på fältet som maranataevangelist, bor också i Göteborg. Hon har i ett samtal med Solveig skrivit ner några glimtar från hennes livshistoria. Så här skriver Barbro:

Intervju: Barbro Schröder

Redan när vi blev bekanta i mitten av 1960-talet förvånades jag över alla bokhyllor i hennes lägenhet, fyllda med underbar kristen litteratur.

Solveig Norrman växte upp i Helsingborg. Hon fick bo hos sin farmor, eftersom det redan fanns så många barn i den fattiga familjen. Det resulterade i att Solveig kände

sig ensam och utan syskon. Solveig skämdes över att vara stämplad som fattighjon, och var väldigt blyg och osäker. Hon fick gå i en söndagsskola, fastän familjen ej var kristen. Där i söndagsskolan fanns en snäll lärarinna, som såg henne och gav henne ett par kängor.

Åren gick, och när hon vid sjutton års ålder var ute och gick ensam som hon vanligen gjorde, då såg hon ett hus på andra sidan gatan där människor gick ut och

in. Hon tänkte: vad är detta, och gick nyfiken dit. Det var Frälsningsarmén som hade möte. De talade gripande om att få kunskap om Jesus. Det tog tag i Solveig. De sjöng så underbart, och hon fortsatte gå på möten där.

Solveig visste ju att andra ungdomar i hennes ålder gick till Folkets Park, men efter ett besök där, visste hon att det var ingenting för henne. Hennes längtan var att få mera kunskap om Jesus, och det vittnar bokhyllorna i hemmet tydligt om.

Solveig flyttade så småningom till Göteborg och gick på möten hos Frälsningsarmén på Höno. Där kände hon sig inte så ensam. Det var spännande att vara i en ny stad, hon ville vara fri och arbetade en period på Engelsbåtarna. Där fick hon se mycket nytt. En tid arbetade hon också på hälso-kostaffär. Men så fick hon ett erbjudande från spårvägen om utbildning med lön under tiden. Solveig förundrade sig över ett sådant förtroende. "Att dom vågade..." Hon arbetade på spårvägen ett tag och tjänade bra.

Så här berättade Solveig:

"Jag tänkte vila mig från de kristna. Då fick jag höra att i Folkets Hus var det väckelsemöten, och gick dit. Jag blev så gripen av frimodigheten hos dessa människor och bönemötena som man hade innan mötena. De brydde sig om mig, och alla talade om andedopet. De bad för mig, och

jag fick fina vänner som bjöd mig hem till sina familjer.

Under den här tiden kom **Arne Imsen** och predikade. Det var en upplevelse att få höra Guds Ord som han lade fram det."

Enoch Karlsson, en av de ledande vittnena i Göteborg, predikade om troendedopet, och Solveig förstod att det var viktigt att lyda Guds Ord. Hon ville inte vara motsträvig och hon ville bli fri ifrån sin barndoms komplex. Hon sa helhjärtat ja till att följa Jesus i dopets grav. Dop blev det i Valhallabadet i Göteborg. Många människor kom dit. (Maranatavännerna fick inte hyra Smyrna för att döpa!)

Solveig ville vara med på alla möten, så hon sade upp sig från arbetet på spårvägen för att få ha helgerna fria. Hon passade på att ta körkort och skaffa bil. Det har hon verkligen haft bruk för. Hon har genom åren skjutsat många till och från möten. Hon tog anställning på posten som brevbärare, och så kunde hon satsa mycket mera tid i församlingen.

I Folkets Hus var det stor tillströmning av folk till dessa möten, som snart kom att benämnas Maranatamöten. Det var en underbar, spännande och härlig tid.

Solveig åkte till konferenser och bibelskolor, hon fyllde sin bil med folk och åkte dit. I Stockholm fick de bo hos syskon i maranataförsamlingen,

jär i Göteborg!

När Maranataväckelsen nådde Göteborg i början på 60-talet hölls dopförättningar på badhusen, andra lokaler var stängda för Maranata och någon egen dopgrav fanns inte än. I denna pinojärtid lät Solveig sig döpas i Valhallabadet.

och mötena hölls i Viktoria-salen. Allt var så spännande i början, men när det sedan blev motgång, försvann många.

I Göteborg var det svårt att hyra lokal. Många lokaler kostade en förmögenhet, och vissa skolor ville inte hyra ut sina aulor på grund av Maranatas budskap.

Ett tag hyrde Solveig en affärslokal på Såggatan där syskonen samlades till böne-möten och bibelstudier. Det kom syskon från Maranata i Stockholm och undervisade. Solveig är musikalisk och med sitt mandolinspel och sin sång har hon ofta berikat mötena.

Solveig kommer ihåg ett speciellt tillfälle då de fick uppleva Guds stora omsorg. På måndagen visade det sig att det varit inbrott i lokalen. Ett fönster var trasigt, men det

enda som stulits var en telefon. På bokbordet stod kollektbössan, som blivit kvarglömd full med pengar. Gud vakar över sitt missionsarbete!

Nog är det bra att Solveig kan köra bil. Hon har kört och hämtat folk till möten, hon har besökt många gamla och sjuka, som nu är hemma hos Herren.

Solveig besöker varje år bokmässan där BMC-förlag presenterar Maranatas skrifter, och erbjuder hjälp med husrum och mat.

Denna trotjänarinna i Göteborg, vill som hälsning till Midnattsropets läsare sända med några bibelord:

-Av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det. (Ef 2:8)

-Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets krona. (Upp 2:10) ■

På Bokmässan i Göteborg 2001. På bilden syns förutom Solveig till höger också Thove Liebsch i mitten och Asta Olausson till vänster.

Evangelisation med tidningar och traktater. Bilden är från Rinkeby torg påsken 2009.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm
Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!
 Gåvor till tidningen och
 litteraturmissionen,
 Pg 495 46 24-5,
 Bällsta Mediacenter.
 Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2014
 ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)
 Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se
 Mission i Dominikanska rep.
 Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
 08-98 21 39

Skolans övergrepp

Text: Bernardo Vidén

Sverige anses vara ett land med full religionsfrihet, men hamnar i studier gjorda av den ansedda amerikanska tanke-smedjan Pew Forum långt upp på listan när det gäller hotbil-

den mot religiösa medborgare och får dela plats med länder som Saudiarabien, Libyen, Iran, Vietnam och Etiopien, alltmedan Sydsudan, Kongo och Sydafrika hör till de länder som är mer religionsvänliga än Sverige att bo i.

Resultatet är föga förvånande. Bilden av Sverige som ett land där var och en har rätt att själv välja objekt för sin tro är till viss del sann, teoretiskt sett, men då medborgarna väljer att leva ut sin övertygelse börjar förföljelsen. Studien lyfter fram exempel som främst berör judiska och islamska grupper som på olika sätt trakasseras i Sverige.

Vad som inte nämns i rapporten men som utgör ett högst allvarligt hot mot religionsfriheten i Sverige är förföljelsen av de familjer som på grund av religiös övertygelse ifrågasätter det allmänna utbildningsväsendet. Kristna familjer hävdar först och främst utifrån Guds ord, men även i enlighet med flera olika internationellt antagna mänskliga rättigheter, sin rätt att avge vilken utbildning deras barn ska ha.

I strid mot dessa stadgar väljer dock svenska regeringen, under förespejling av att den svenska skolan är objektiv, att skärpa skollagen och försöker därigenom att totalförbjuda alla enskilda initiativ till alternativ undervisning som kan tänkas komma från föräldrar.

Svenska skolan är inte en objektiv plats för barnen att vistas i. Det finns få institutioner som så fullständigt lyckats med att inte bara ta ifrån barnen, utan även att metodiskt preparera dem mot en framtida tro på Gud. Att Sverige idag är ett av världens mest sekulära länder beror till största delen på skolan. Evolutionsteorin lärs ut som den enda accepterade sanningen. Skapelsetro klassificeras som en myt att skämta om. Skolan är inte objektiv!

I skolan indoktrinerar barnen att tro att alla olika typer av samlevnadsformer är naturliga och därmed acceptabla. Istället för att varna för omoralens bittra konsekvenser delar lärarna

ut kondomer till sina elever med utförliga informationer om hur de ska handskas med sin sexdebut. Det spelar ingen roll om det är pojke med pojke, flicka med flicka eller pojke med flicka etc. Det lärs också ut att man kan ha flera partners. Dessa skolans övergrepp på barnen pågår dagligen.

När det gäller skolans odiskutabla undervisning om aborter vilseleds barnen att se det som en fullt naturlig lösning och utväg från en oönskad graviditet. Det är inte oskyldigt att var fjärde graviditet i Sverige idag avbryts genom att fostret aborteras.

Kristna skolor tvingas till anpassning och fransäger sig rätten att framhäva den kristna tron som grund för undervisningen. Man läser inte ens en psalm eller ber en bön med barnen. Katastrofen är egentligen inte att skollagen förbjuder kristna inslag i undervisningen utan att skolor med på Jesus Kristus troende ledare, för skolpengens och acceptansens skull går med på villkoren som ställs upp som krav för fortsatt bidragsgivande och tillstånd, och att troende föräldrar dag efter dag och år efter år, helt blåögt fortsätter att skicka sina barn till dessa skolor.

Den som i dagens Sverige vill omsätta sin tro på Jesus i praktisk handling blir garanterat utfrysst och förföljd.

Ändå handlar församlingens kamp inte om att kämpa mot förföljelsen som sådan i försök att få åtnjuta mer kristendomsvänliga reformer som plåster på sår, något de så kallade kristna partierna sysslat med i flera decennier. Jag tror inte heller att det nystartade värdekonservativa partiet Kristna Värdepartiet är någon tillgång för Guds rikes sak. Vid eventuell numerär framgång hamnar man snart i samma omöjliga sits som sina föregångare.

Jesus proklamerar: Mitt rike är inte av denna världen! Kampen för barnens rätt att få höra sanningen om Guds rike är värd sitt pris. Jesus deklarerar också att hela världen är i den ondes våld, och att den som vill följa honom måste ta sitt kors på sig och bära hans smälek. Förlora inte vad uppdraget i tiden handlar om; att i och genom församlingen göra Jesus Kristus känd för människor. För Guds rikes framgång visar historien att förföljelsetider är segertider! Maranata – Kom Herre Jesus!

Kristendom och politik

– två oförenliga faktorer

Sverige har under ett antal decennier haft kristna röster i riksdagen, vilka genom reformarbeten och handuppräkring arbetat för förändringar i samhället. En av portalfiguerna inom svensk politik var Lewi Pethrus som på 50-talet var med och bildade lobbygruppen Kristet Samhällsansvar, med syftet att lyfta fram kristna kandidater till de etablerade partierna. 1963 drev riksdagen igenom en gymnasiereform som kraftigt begränsade kristendomsundervisningen i skolorna. Reformen drevs igenom trots att 2,1 miljoner namnunderskrifter samlades in mot förslaget, vilket i förhållande till befolkningens mängd var rekordstort. Med gymnasiereformen som en bidragande orsak bildades det kristna partiet Kristen Demokratisk Samling (KDS) redan året därpå. KDS blev så småningom Kristdemokraterna och har i dagsläget 19 ledamöter i Sveriges riksdag. Vad man åstadkommit i försöken att 'kristna' Sverige är inte svårt att se. Sverige är idag ett hednaland där kunskapen om Jesus är näst intill obefintlig och kristendomen är bannlyst i alla offentliga rum. Den ses som en av samhällets fiender.

Redan 1962, innan KDS bildades, höll Arne Imsen ett tal som publicerades i Midnattsropet där han påminner om församlingens ställning i tiden.

Tal av Arne Imsen 1962

Det är valtider...

Låt oss nu se på de ting man börjat syssla med under dessa avfallstider. Det är valtider och det är därför naturligt, att vi börjar med politiken. Tror ni för ett enda ögonblick, älskade vänner, att Herrens vittnen har sin plats i de politiska rådsförsamlingarna? Det tror inte jag, och det trodde inte heller Lewi Pethrus på trettio-talet. År 1931 försvarade han sig inför frikyrkligheten därför att de anklagade pingströrelsen för att den inte ville syssla med politik.

Pastor Pethrus sade då: "Vi tror, att om människor bli va frälsta, detta utövar ett så gott inflytande över samhället, att vi lika mycket som någon annan, ja kanske mer, är med i arbetet för förbättrandet av samhället. Det är en politik som ligger på vårt hjärta. Det är himmelrikets politik. Vi tror på det rike som skall komma. Här är vi gäster och främlingar som alla våra fäder. Guds ord visar, att när Guds församling varit i en rätt ställning har den väntat Jesu tillkommelse."

...vilddjurets bild

Då det gäller de politiska partierna vill jag framhålla som min absoluta övertygelse, att det icke finns något kristet parti. Samtliga bär vilddjurets bild, och det är därför de med så stor tillfredsställelse går hand i hand med den avfälliga kristenheten. I verk-

ligheten avskyr dess representanter den törnekrönte Konungen och hatar Hans kors, som är symbol av smärta och skam, människosläktets synd, skuld, liderlighet, sjukdom och förbannelse.

...dödsattest

Kristet Samhällsansvar, som det så talande heter, är ett försök att skapa opinion för kristen livssyn, och detta tror man skall kunna ske med både kristna och icke kristna, ideella och politiska krafter. Den som ger sig in på sådana experiment, har väl i verkligheten givit sitt erkännande till den kristna församlingens totala sammanbrott och skrivit under väckelsens dödsattest. ■

Den som tiger samtycker

Under andra världskriget hade Sverige en slogan "En svensk tiger". Det är en väldigt dubbeltydig sats.

Jag tänker på uttrycket "Den som tiger, samtycker". Det är möjligt att man inte menade så den gången. Men det blev ändå så. Inte sant? Jesus säger att "om de här tiger, då ska stenarna ropa".

*Mot himmelens land min farkost jag styr
Det land där de saliga bo
När natten är slut och färden förbi
Då samlas de sälla till ro*

*Kör: Nu fram genom natt i vreda vågor
jag styr Fram vill jag hasta och jag får
inte rasta, nej jag får inte vända hur det
stormar och gnyr Jag måste till hamnen
innan morgonen gryr*

*Farväl o farväl, du glittrande värld
Jag kan inte vara din gäst
Du är mig ej nog, du yrande flärd
Jag måste till himmelen på fest*

*Så många en båt i böljan sjönk ned
Som skulle till himmelens land
Jag nödopen hör och tvekar ej mer
Att rädda jag lägger ifrån land*

*Vad jubel en gång i himmelens land
När natten och färden är slut
Och inne i hamnen vi mötas i frid
Att evigt hos Gud vila ut*

(Skriven av klockaren på Ornö)

Appell av Märta Berg Strömmare

Den sången har funnits med i mitt liv sedan jag var i femårsåldern. Min mor, som inte då ännu var en avgjord kristen, hade av någon anledning kommit att höra den här sången och en dag tog hon fram sin gitarr och sjöng: Farväl, o farväl du glittrande värld. Jag kan inte vara din gäst. ...

Någonstans inom oss har Gud lagt detta rop. Vi kan helt enkelt inte vara tillfreds med att vara världens gäster. Vi har ett evighetsrop i vårt inre. Jag måste till hamnen innan morgonen gryr.

Under andra världskriget hade Sverige en slogan "En svensk tiger". Det är en väldigt dubbeltydig sats. En svensk tiger. Det uttrycket talar verkligen med 'kluven tunga'. Jag tänker på uttrycket "Den som tiger, samtycker".

Det är möjligt att man inte menade så den gången. Men det blev ändå så. Inte sant? Nu ska vi inte ägna oss åt historien, men det är ganska intressant att analysera hur ett uttryck kan ha flera betydelser.

Jesus säger att "om de här tiger, då ska stenarna ropa". Det kan vi läsa i Lukas evangelium:

- Då han närmade sig sluttingen av Oljeberget, började hela skaran av lärjungar i sin glädje prisa Gud med hög röst för alla de kraftgärningar som de hade sett: 'Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn! Frid i himlen och ära i höjden!' Några fariseer i folkmassan sade då till honom: 'Mästare, säg åt dina lärjungar att tiga!'

Han svarade: 'Jag säger er att om de tiger, kommer stenarna att ropa.' (Luk 19:37-40)

Det är ett ord i Psaltaren som huggit tag i mig. Det står i Psalm 58.

Det finns en bakgrund till psalmerna 57-59. Konung David har arrangerat en sångsamling som bär överskriften "Fördärva inte!". Eller, som det heter på norska, "Ödelägg inte!". Dessa tre psalmer är skrivna under den tid då David var i Abdullams grotta. Den första versen i Psalm 58 lyder så här:

- För ni verkligen rättfärdighetens talan, när ni tiger? Dömer ni rätta domar, ni människors barn?

I den norska bibeln låter det litet mer uppfordrande:

- Menneskebarn! Taler dere rettferdig når dere tier stille? Dömmar dere da på rett vis?

Det är frågan som drabbade mig: För ni verkligen rättfärdighetens talan, när ni tiger?

Det finns många som ropar högt i den här tiden, många olika slags röster som gör sig hörda. Det ska jag inte gå in på, men jag ska läsa litet från just dessa tre psalmer, som har fått samlingsnamn i form av ett imperativ. En kraftig upp-

maning "Fördärva inte!".

Här svarar psalmisten på sin egen fråga "Dömer ni rätta domar?".

- Nej, i hjärtat gör ni upp onda planer, era händer banar väg för våld i landet." (Ps 58:2)

Jag kan inte låta bli att se mig omkring; precis här i tiden – och nu. Ta allhelgonahelgen som exempel. Halloween. Döds skallarnas paradmarsch, inte sant? Skräckens nöjesfält över hela vårt land. En natt, förra året blev den lössläppta ondskan manifesterad i människomord. En man i mina hemtrakter tillfångatar två tonårspojkar, binder dem till händer och fötter, bryter sig in i en villa och för dem ner i källaren för att döda dem där. Mannen och kvinnan som bor i huset, hör att det försiggår något, går ner i källaren och lyckas befria den ene av pojarna. Ogärningsmannen tar med sig den andre pojken ut på gatan. Där kommer ett par i femtioårsåldern tillskyndande för att hjälpa. Den kvinnan får

sätta livet till och även den 15-åriga pojken dödas.

Det är en skörd av den ondska vi ser sippra ut ur avgrundens brunnar i vår tid, i vår värld, i vårt land.

Medan detta pågår roar sig folk på allehanda sätt, klär sig i spökmasker och drar ut för att underhålla sig själva och sina barn med skräck och fasa. Att den sekulariserade världsmänniskan gör det, kan jag inte säga något om. Men kristenfolk gör det också!

Och psalmisten frågar: "För ni verkligen rättfärdighetens talan när ni tiger?"

Den som tiger samtycker. Jag ska inte säga mer. Jag lämnar frågan till vars och ens eget samvete och jag överlämnar dessa psalmers rubrik: ÖDELÄGG INTE!

I den 57:e psalmen, som alltså hör till samma spann, säger David

"Jag vill väcka morgonrodnaden". (Ps 57:8)

Och i mitt hjärta ljuder det:

Maranata!

Där satt David som en flykting, gömd i Abdullams grotta, för att kung Saul stod efter hans liv. Men han säger:

- Mitt hjärta är frimodigt, Gud, mitt hjärta är frimodigt, jag vill sjunga och lovprisa.

Vakna upp, min ära, vakna upp psaltare och harpa! Jag vill väcka morgonrodnaden. (Ps 57:7-8)

Jesus kommer. Min bibel säger att vi kan påskynda hans tillkommelse. Det är vår uppgift, vårt uppdrag. Vi kan inte rädda världen, men det Jesus har gjort räcker för både den här tiden och evigheten. Det finns frälsning! Men om vi tiger? Då ödelägger vi, då fördärvar vi det Gud tänkte och ville och då ska stenarna ropa. Stenarna ropar redan. Denna världens vise har ropat länge nu. De uttalar ofta en kuslig insiktsfullhet i sina analyser avseende utvecklingen av mångahanda ting i tillvaron.

Men om herdarna säger profeten Jesaja att "de älskar att slumra".

Må det få bli väckelse i våra liv! I Jesu namn!

Vi måste till himmelen på fest!

Tack Jesus att du vill skicka oss ut att väcka morgonrodnaden. Herre, vi ser fram emot din tillkommelses dag. Fyll oss med kraft, frimodighet och klokhet på allt sätt som bara du kan, Herre Jesus Kristus, så att vi kan rädda människor. Så att vi kan tala rättfärdigt och så rycka människor ut ur fördärvets gap i denna sena tid. Jag ber i Jesu namn. Amen! ■

Foto: Lars Lagerås

Ovanför portarna till Beredskapsmuseet utanför Helsingborg finns symbolen som förknippas med uttrycket "En svensk tiger".

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00 Månd & Onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet: <http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Jesu utgivande i gemenskap och tjänst

Predikan av Michael Hafsahl

-Om ni nu har tröst hos Kristus, uppmuntran av hans kärlek och gemenskap i Anden, om medkänsla och barmhärtighet betyder något, gör då min glädje fullkomlig genom att ha samma sinnelag och samma kärlek och genom att vara ett i själ och sinne. Var inte självupptagna och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras. Var så till sinnes som Kristus Jesus var. Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset. Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren. (Fil 2:1-11)

Det här är ett av fångenskapsbrev. Paulus sitter fängslad i Rom, och så skriver han till sina vänner i Filippi. Det han skriver är egentligen ett glädjens brev. Han börjar redan i tredje versen:

-Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er. Så ofta jag ber för er alla gör jag det alltid med glädje. (Fil 1:3-4)

Och i avslutningen av brevet skriver han i fjärde kapitlet:

Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er. (Fil 4:4)

Så här möter vi aposteln som sitter i fängelse och som skriver om glädje till församlingen i Filippi. Men så finns det uppenbart en orsak till att Paulus' glädje inte är fullkomlig. Det har ingenting att göra med att han sitter i fängelse. Han skriver inte till församlingen att gör nu

min glädje fullkomlig genom att ni arbetar för att jag ska komma ut ur det här fängelset. Han ber inte församlingen att nu måste ni göra det ni kan; starta någon opinionsbildning för att jag ska kunna komma ut ur det här fängelset, för det är inte rätt att jag sitter här. Han ber inte om att man ska använda alla kanaler som är tillgängliga för att försöka göra vad man kan för att påverka myndigheter och att han måste komma ut ur sin situation. Det är totalt oväsentligt för Paulus' glädje. Gör min glädje fullkomlig, säger han. Det här är ingen uppmaning till världens folk. Det här är en uppmaning till församlingen. Det är en uppmaning till hans vänner, till dem som har funnit tröst hos Kristus. Det är alltså inte något som kan tillämpas på världens tänkesätt eller världens sätt att leva, världens sätt att handla. Om ni nu har tröst hos Kristus...

le kärlek

gör då min glädje fullkomlig. Det här är skrivet till församlingen. Det är skrivet till den som har funnit tröst hos Kristus Jesus. Har du funnit tröst hos Kristus, ja då är det dig det här gäller. Tröst hos Kristus. Det måste vara en försmak av himmelen! Det heter om honom att han ska torka bort alla tårar från deras ögon. Tröst hos Kristus. Det måste vara för dem som väntar honom på skyarna, därför att när Paulus skriver om Jesu ankomst till Tessalonikerförsamlingen så avslutar han undervisningen om att Jesus kommer med orden: Trösta nu varandra med dessa ord. Det är församlingen han skriver till: *"Om ni nu har tröst hos Kristus, uppmuntran av hans kärlek..."* Det är frågan om man har uppmuntran av hans kärlek. Vilket fantastiskt uttryck: uppmuntran i Kristi kärlek. Kan det tänkas någon större uppmuntran än den som finns i kärleken från Kristus Jesus? Kan du tänka dig, att han, Jesus Kristus, Guds väldige son, älskar oss. Han älskar dig och han älskar mig! Vilken uppmuntran! Om du känner dig nere och missmodig, om du känner att allting är hopplöst – min vän, Jesus älskar dig. Vilken uppmuntran! Tycker du att det är tungt och jobbigt och besvärligt – käre broder, Jesus älskar dig! Känner du att allting har gått sönder, att allting rasar omkring dig? Kära syster, Jesus älskar dig! Tröst hos Kristus, uppmuntran av hans kärlek. Gemenskap i anden.

Frågan är vilken källa man har öst ur. I första Korintierbrevet säger Paulus så här:

-I en Ande har vi alla blivit döpta för att höra till en kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria, och alla har vi fått en och samme Ande utgjuten över oss. (1 Kor 12:13)

I norska bibeln heter det: "vi har alle fått én Ånd å drikke."

Man har haft samma källa. Och om källan är anden, då får man uppleva att det finns gemenskap.

Vi känner ju när vi kommer tillsammans att vi har gemenskap i anden? Jag känner när jag kommer till Maranataförsamlingen i Stockholm att här finns syskon, här har jag gemenskap. Jag känner det när jag kommer till Rumänien: här

till. Där har vi en gammaltestamentlig förebild på församlingen, på andens gemenskap. Vi har en samlingspunkt. Det finns en andens gemenskap för den som ser att den här världen har ingenting att erbjuda som kan tillfredsställa den inre människan. Jag söker mig till min himmelske David. Jag söker mig till församlingen, till andens gemenskap.

-Om ni nu har tröst hos Kristus, uppmuntran av hans kärlek, gemenskap i anden. Jesus säger så här då han talar om anden: Han skall förhärlika mig, ty han skall ta av mitt och förkunna för eder. Det där med Gemenskap omkring vår himmelske David är gemenskap omkring Jesus Kristus, det är gemenskap i anden. Och aposteln avslutar med den här inledningen: ... om medkänsla och barmhärtighet betyder någonting... Jag undrar: var skulle vi egentligen ha varit utan Kristi medkänsla? Hur skulle det ha varit med oss utan hans barmhärtighet? Och sanningen är att vi skulle ha varit hopplöst förlorade – utan Gud och utan hopp i världen. Vi hade irrat omkring och inte sett något ljus någonstans. Om medkänsla och barmhärtighet betyder något... Tänk, Gud såg vår situation. Gud visade medkänsla, Gud hade barmhärtighet mot

Tycker du att det är tungt och jobbigt och besvärligt – käre broder, Jesus älskar dig! Känner du att allting har gått sönder, att allting rasar omkring dig? Kära syster, Jesus älskar dig!

finns det syskon, här är det gemenskap, därför att vi har öst ur samma källa. Vi har gemenskap i anden.

IGamla testamentet läser vi om David, han som var i Abdullams grotta. Det heter att dit kom alla som var i svårigheter, alla som hade fordringsägare, alla som var missnöjda. De kom till David i Abdullams grotta. Det var en skara som sett att den här världen har inget att erbjuda. Då söker man sig till David. Där hade man gemenskap, man hade någonting som samlade. Det fanns en kung som man ville vara nära, som man sökte sig

oss. Om det betyder något... Det betyder ju allt! Om medkänsla och barmhärtighet betyder något.... Det är klart att det gör! Det betyder allt! Och den medkänsla och den barmhärtighet som vi kan visa varandra, är endast en liten spegelbild av den barmhärtighet och medkänsla som blivit visad mot oss.

Med den här bakgrunden, säger Paulus: gör då min glädje fullkomlig! Man kan undra när det här är bakgrunden om man har hittat tröst hos Kristus, uppmuntran av hans kärlek, gemenskap i anden – vad är det då som saknas? Gör då min glädje fullkomlig...

-... genom att ha samma sinnelag och

samma kärlek och genom att vara ett i själ och sinne.

Det var uppenbarligen något som behövde fördjupas. Något som behövde utvecklas. ...så att min glädje kan bli fullkomlig. Vi läser vidare:

-Var inte självupptagna och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras.

Kanske tänker du: Det här passar inte in på mig. Det här var filipperförsamlingens problem. Det här har jag kommit långt förbi i mitt kristna liv. Det här har ingen relevans för min situation; hur jag är som människa. Då lyckönskar jag dig. Och så kan jag fortsätta och tala till mig själv. Men jag tycker att du ska fortsätta och lyssna ändå, därför att Paulus sätter fram en förebild, ett exempel till efterföljelse. Jag tror att de flesta av oss behöver sträcka oss långt för att nå fram till den förebild som Paulus sätter fram.

-Var inte självupptagna och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras.

Samma sinnelag. Samma kärlek. Ett i själ och sinne. I min amplified bible heter det: genom att leva i harmoni. Vara av detsamma sinne. Ha ett gemensamt mål. Ha densamma kärlek. Vara i full ackord av ett harmoniserande sinne och intention. Det är en utmaning som det kan vara svårt att nå upp till. Det är som om du beskriver en symfoni där det behövs att alla spelar samma melodi. Oavsett vilka instrument man har så ska det passa in så att det ger ett ljud som är till behag. Det får inte finnas någon dissonans, för då förstörs melodin. Man måste vara samstämda, ha samma noter och vara stämd efter samma grundton. Du kanske tycker att det här blir barnsligt enkelt, men det handlar faktiskt om att man måste vara stämd efter Golgata grundton. Man måste kunna förverkliga det som Paulus sätter fram: "... så att min glädje kan bli fullkomlig." Det handlar om att Kristus måste bli vår melodi. Det går inte vara som i korinterförsamlingen, där en sade: "Jag håller mig till Paulus" och en annan sade: "Jag håller mig till Apollos", "Jag håller mig till Kefas" eller "Jag håller mig till Kristus". Det handlar om en andens enhet genom fridens band. Och så kommer han med det här exemplet: "Var så till sinnes som Jesus Kristus var". Det fanns uppenbarligen någon sorts självupptagenhet, en stolthet som var till hinder för enheten och det var

detta som saknades för att Paulus' glädje skulle vara fullkomlig. Frågan skulle inte vara: vad är det som är bäst för mig? Men frågan skulle vara: vad är det som är bäst för min nästa? Vad är det som är bäst för församlingen? Vad är det som är bäst för att Kristi verk skall ha framgång? Så Paulus ställer fram det här exemplet: var så till sinnes som Kristus Jesus var. Det här är målet, det här är idealet som ni ska kämpa för att försöka nå fram till. Jag vill att ni som kristna ska handla så här mot varandra. Så till sinnes som Kristus Jesus var. Och så kommer den här fantastiska beskrivningen av hur Jesus Kristus var:

-Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset.

Fastän han var till i Gudsgestalt. Paulus tar oss ut ur tiden och in i den förgångna evigheten. När han avslutar sin beskrivning av Jesus, då är han tillbaka igen till evigheten som kommer. Han börjar med Jesus i

är jag". All tid i presens. Igår, idag och fortsättningsvis i all evighet. I Johannes evangelium ber Jesus sin översteprästerliga bön till Fadern så här:

-Fader, förhärliga nu mig med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till. (Joh 17:5)

Det fanns en som hade härlighet och ära långt innan världen var påtänkt. "Förhärliga nu mig med den härlighet som jag hade." Han är Gud ifrån evighet! Paulus talar om en förutexistens. "Fastän han var till i Gudsgestalt." Hans härlighet var inget segerbyte. Det var ingen position han hade kämpat sig fram till. Han var Gud av evighet. Men nu är han villig att utge sig själv. Han är villig att avlägga sig sin härlighet. Han lägger inte av sig sin gudomlighet, men han begränsas till tid och rum för att göra sin faders vilja. Det är detta vi möter i Hebréerbrevet 10. Författaren ger oss en inblick i den förgångna evigheten, och så säger han:

-När Kristus träder in i världen säger han därför: Offer och gåvor begärde du inte, men en kropp har du berett åt mig. Brännoffer och syndoffer glädde dig inte. Då sade jag: Se, jag har kommit, Gud, för att göra din vilja. I bokrullen är det skrivet om mig. (Hebr 10:5-7)

Frågan skulle inte vara: vad är det som är bäst för mig? Men frågan skulle vara: Vad är det som är bäst för min nästa? Vad är det som är bäst för församlingen? Vad är det som är bäst för att Kristi verk skall ha framgång? Så Paulus ställer fram det här exemplet: var så till sinnes som Kristus Jesus var.

sin härlighet och avslutar med Jesus i sin härlighet. Han som var till i Gudsgestalt, i Gudsskepnad. Morfe, heter det på grekiska. Gemensamt väsende och gemensam natur. Han var Gud ifrån evighet. I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud och Ordet var Gud. Han var Gud ifrån evighet. Du kan inte säga någon gång i historien att här blev Jesus skapad, utan han är ifrån evighet och till evighet. Han säger det själv: "Förrän Abraham var, så

Jag har kommit, Gud, för att göra din vilja. En kropp beredde du åt mig. Inte av tvång, men av kärlek till människan. Av kärlek till dig och mig. Jag har kommit Gud, för att göra din vilja. Han stiger ned frivilligt. Hos Markus, som beskriver tjänaren, där står det att han kom inte för att låta sig betjänas, men för att tjäna. Jag kommer, o Gud, för att göra din vilja. Det är märkligt att tala om en födelse som frivillig handling från den som föds.

Det är inte vanligt. Men hos Jesus är det sanningen. När han låter sig födas in i världen, då är det en frivillig handling från honom. Han utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Det är det största exempel som finns på någon som inte såg till sig själv, som inte såg till sin egen härlighet, men som såg på andra. Jag hittar ingen annan förklaring på detta utgivande än att det måste vara kärlek. Ofattbar kärlek. Ja, det är sant! Oändlig kärlek. Ja, det är också sant, men det är kärlek från Gud. Att rädda människan, att vinna åt sig en brud för att i slutändan föra henne in i härlighet. Det tycks för honom vara värt mer än att för en tid avlägga sig den härlighet som han hade, och stiga ner hit till jorden. Vilken kärlek, vilken nåd! Vi sjunger så här i en gammal engelsk hymn:

"He emptied himself of all but love" - han tömde sig själv på allt utom kärlek. När vi ser det här från jordens perspektiv, då säger vi: Jesus föddes in i världen. Men om vi ser det från himlens perspektiv, om vi ser det från änglarnas perspektiv, då säger man: han ödmjukade sig själv. Han utgav sig själv. Han steg ned. Han antog en tjänaregestalt då han blev människa. Kan du tänka dig det? Gud själv har stigit ned. Gud själv har blivit människa. Samma prövningar som vi. Samma sorger som vi. Samma begränsningar som vi. Det heter om Jesus att han grät. Han kände sorg. Han blev trött. Han sov i båten under stormen. Han blev törstig. Han sitter vid Sykars brunn och ber om vatten. Han blev hungrig. Han var som vi. I norska bibeln heter det: *"Da han i sin ferd var funnet som et menneske."* Han var en människa.

I fortsättningen heter det så här: *"Han ödmjukade sig och blev lydig ända till döden."* Vem var han lydig? Han var lydig sin fader. Jesus hade inte behövt att dö om han inte velat. Adam syndade, och Adam dog som ett resultat av sin synd. Död är ett resultat av synden. Men Jesus hade ingen synd. Om han hade velat, så kunde han när som helst ha stigit hem till sin fader och återtagit den härlighet han hade. Döden hade ingen makt över honom. Men om han hade gjort det, så hade du och jag gått förlorade. Så var han lydig ända till döden, döden på korset. Han säger så här, när han står inför rätta inför Pilatus: Pilatus, du har ingen makt över mig utom den som du har fått ovanifrån. Här står Jesus inför jordens auktoritet som hade rätt att döma honom till döden. Han står där och proklamerar:

Du har ingen makt över mig, Pilatus, för den makt du har, den har blivit dig given ovanifrån. Därför att när jag ger mitt liv så är det av fri vilja jag ger mitt liv. Det är jag som har gett dig tillåtelse Pilatus. Du har ingen makt! Det är jag som själv offrar mitt liv av kärlek till människan. Jesus är Guds lamm. Han är också prästen. Han är också offret när han bär fram sig själv som ett offer för människan. Vil-

Han är tillbaka i gudagestalt, men han bär fortfarande på sin mänsklighet.

Stefanus brister ut, medan stenarna haglar över honom: *"Nu ser jag himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida."* Han har öppnat en ny och levande väg för människan att få komma till Gud. Han som hade sin härlighet. Han som steg ned, han som ödmjukade sig. Men därför har Gud upphöjt

Människans ideal är den som är rik, den som har makt, den som har framgång, den som har krossat allt motstånd för att komma upp på toppen. Men bibeln sätter fram en absolut motsats. Den sätter fram Jesus Kristus; han som var i härlighet men som ödmjukade sig, som lade av sin härlighet och blev en tjänare. Det är Guds ideal.

ken frälsare vi har! Han som till det yttre var som en människa, han ödmjukade sig och blev lydig ända till döden; döden på korset. Men det slutar inte med döden! *"Därför har också Gud upphöjt honom över allting!"* I min norska bibel heter det: *"Derfor har og Gud høit ophøiet ham."* Fader, jag måste få den härlighet som jag hade innan världen var till, läste vi i Johannes 17. Därför har också Gud upphöjt honom. Det är kontrasten till hans människoblivande. Det är resultatet av hans förnedring. Hans förödmjukelse bestod i att han blev människa och dog på ett kors. Men när han uppstår, och åter stiger upp till sin härlighet, så avlägger han inte sin mänsklighet, utan det är människan Jesus Kristus som stiger upp. Vi säger att Gud är oföränderlig. Vi säger att Gud är evigt densamme. Men vid ett tillfälle i historien så förändras faktiskt Gud. Därför att när Jesus stiger upp så för han mänsklighet in i gudomligheten. Därför har också Gud upphöjt honom över allting. Detta att han blev människa är inte bara någon händelse som går förbi. Men det är en människa som stiger upp och åter insätts i den härlighet han hade.

honom. Människan tror på den starkastes rätt. Survival of the fittest. Det är den starkaste som överlever. Man ser upp till den starke. Man ser upp till den som är rik, den som har satsat allt för att komma till någon fin position. Människans ideal är den som är rik, den som har makt, den som har framgång, den som har krossat allt motstånd och lagt allt annat bakom sig för att komma upp på toppen och är redo att göra vad som helst för att kämpa sig fram. Den som krossar allt motstånd, den som röjer undan alla hinder för att komma upp och få sig en position. Men bibeln sätter fram en absolut motsats. Den sätter fram Jesus Kristus; han som var i härlighet men som ödmjukade sig, och som Fadern nu har upphöjt över allt annat. Han som lade av sin härlighet och blev en tjänare. Det är Guds ideal. Han som var villig att gå i döden, ja döden på ett kors. Det är konklusionen av hans handlande. Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla andra namn. Det är namnet Jesus, pris ske Gud!

Här ser du vad Gud har utvalt, vad som är Guds ideal. Det är den han har

upphöjt som nu sitter på faderns högra sida i höjden. Det är Honom som Gud har gett namnet som är över alla andra namn. För oss är det av största vikt att veta vad som är Guds ideal. Vi är skapade för gemenskap med Gud. Det ligger en evighet framför oss då vi ska få lovsjunga och vara tillsammans med Gud.

Om man vet vad en människas ideal är så känner man den människan. Och om vi förstår Gud så kommer vi att få mera kunskap om hur Gud är. Om vi vet att det här är Guds ideal, så kommer vi att förstå mera av Gud. Gud har ett ideal, och hans ideal är Jesus Kristus. Varen så till sinnes som Jesus Kristus var. Genom skriften har det uppenbarats för oss att detta är Guds mönsterbild. Det här är Guds ideal. Det här är vad Gud har kärast. Gud älskar Jesus Kristus. Detta är min son, min älskade, säger han om Jesus. Och som ett resultat av att vi vet att det

lydig faderns önskan. Han var villig att gå den väg fadern ville att han skulle gå. Och det heter:

-Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn.

På den grunden kan vi komma till Gud med ett litet barns tillförsikt att han älskar mig, att han vill ta emot mig på grund av Kristus. Fadern älskar Kristus. Vi har ett gemensamt objekt för vår kärlek. Vi har en mötesplats där vi kan få möta Gud. Vilket exempel Paulus ställer fram! Varen så till sinnes såsom Jesus Kristus var. Hur ska jag kunna leva upp till en sådan förebild? Det är frågan. När man speglar sig i det här Ordet, när man ser vad som är mönsterbilden, när man ser Guds ideal känner man en sådan förkros-

sinnes, som Kristus Jesus var.

När Jesus äter med sina lärjungar, läser vi om att han reser sig från bordet, binder en linneduk om sig, slår vatten i karet och börjar tvätta deras fötter. Tjänarens uppgift. Men det är han, mästaren själv, som gör det som en förebild. Han som hade himlens härlighet, han som var Gud från evighet, han böjer sig ned och tvättar lärjungarnas fötter. Vilken förebild! Så talar han till dem om sitt exempel, och säger så här:

-Ni kallar mig Mästare och Herre och det med rätta, ty det är jag. (Joh 13:13)

Det var sanningen. Ni kallar mig Mästare och Herre, och det gör ni med rätta, säger Jesus.

-Om nu jag, er Herre och Mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter. Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort mot er. (Joh 13:14-15)

Det är vad det handlar om. Ett tjänaresinne. Att stiga ut ur vår himmel. Att avlägga oss vår härlighet och tjäna varandra i församlingen. Det handlar om en utgivande kärlek. Det handlar om att synliggöra Kristus för världen.

här är Guds ideal, så känner vi inte längre Gud som något hot. För den orättfärdiga människan måste Gud i sin rättfärdighet framstå som ett hot som när som helst kan tillintetgöra en orättfärdig människa. Men vi har kommit till insikt om vad som är Guds ideal. Det är Jesus Kristus. Och när Guds ideal är vår frälsare så känner vi inte längre Gud som något hot därför att vi vet att den Gud har kärast, är också den vi älskar mest av allt. Han har förberett en mötesplats mellan Gud och människa vid Golgata, på korset, i Jesus Kristus. Fadern kom med ett erbjudande och Jesus sa ja. Ja fader, jag är villig att göra din himmelska vilja! Jag har kommit. I bokrullen är det skrivet om mig. Han var lydig kallelsen, lydig Ordet,

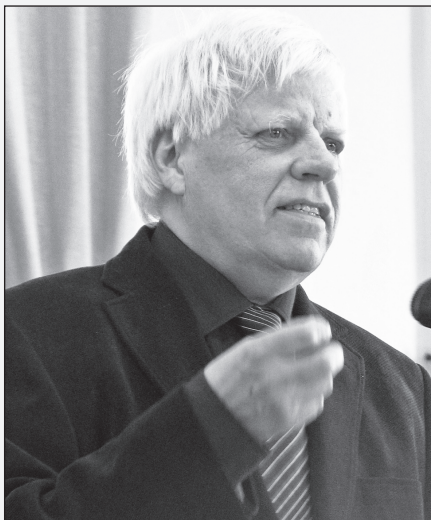
selse. Hur ska detta gå till? Vad ska jag göra? Någon kanske säger: Inte ska väl jag vara lydig intill döden på korset? Då har man missförstått totalt vad det handlar om. Försoningen är fullbordad, den behöver inte och kan inte göras om. Den är ett avklarat faktum och är helt perfekt. Det Jesus gjorde på Golgata räcker i tid och evighet. Det räcker för var och en som vill åkalla hans namn. Det behöver inte tilläggas någonting till Golgataverket. Vad det handlar om nu är att vi; du och jag, ska synliggöra hans kärlek här i tiden. Vi måste stiga ut ur vår himmel. Vi måste avlägga oss vår härlighet för att tjäna andra. Frågan är om vi är redo till det. Är vi redo att ödmjuka oss, och sätta andra högre än oss själva? Varen så till

Det är vad det handlar om. Ett tjänaresinne. Att stiga ut ur vår himmel. Att avlägga oss vår härlighet och tjäna varandra i församlingen. Det handlar om en utgivande kärlek. Det handlar om att synliggöra Kristus för världen. Han, som inte räknade tillvaron som Gud som ett segerbyte, men utgav sig själv. Därför har Gud också upphöjt honom och gett honom namnet över alla andra namn. Och så kommer den fantastiska avslutningen:

-för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren.

Det är framtidens resultat av hans ut-

forts sid 24

Trons kamp

Av Tage Johansson

Efter syndafallets dag syntes allt vara nattsvart mörker och mänskligt sett verkade Guds skapelse ha blivit ett stort misslyckande. Då förkunnar Gud ett hoppets budskap mitt in i människans hopplösa situation. *"Kvinnans säd skall söndertrampa ormens huvud."* "Kvinnans säd", som är Jesus, kom och uppfyllde detta löfte. Det fick sin fullbordan på Golgata då visserligen han blev "stungen i hälen", men samtidigt blev djävulens makt krossad för alltid.

Med detta som bakgrund blir församlingens kallelse allt tydligare genom det som Paulus skriver till korintierna:

- Våra stridsvapen äro nämligen icke av köttslig art, de äro tvärtom så mäktiga inför Gud att de kunna bryta ned fästen. Ja vi bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk som uppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder tillfånga och lägga dem under Kristi lydnad. Och när lydnaden fullt har kommit till välde bland eder, då äro vi redo att näpsa all olydnad.

(2 Kor.10:4-6)

Djävulens makt över människan kom till stånd genom att bedraga Eva och Adam på sanningen. Därmed kom hela människosläktet att bindas av lögnens makt. Det förde med sig mörker, sjukdom och död. Men redan samma dag förkunnade Gud att lögnens makt skall krossas.

I hela vår värld härskar och regerar "lögnens fader". Hela detta världssystem är uppbyggt på en lögn. Genom Guds sannings ljus befrias varje individ som kommer till detta ljus. Man får erfara att *"ljuset lyser i mörkret och mörkret har inte fått makt därmed"*. Den som befriats från mörkret genom sanningens evangelium, är också kallad att strida för sanningen. Att *"bryta ned*

tankebyggnader och alla slags höga bålverk som uppresas mot kunskapen om Gud".

Vår tid och vårt samhälle präglas alltmer av hur lögnens krafter flyttar fram sina maktpositioner. Det som förr var normalt blir onormalt, och myndigheterna för fram en laglös lagstiftning. Tiden närmar sig då laglöshetens människa, fördärvets man öppet skall träda fram. Vi vet vad det är som ännu håller honom tillbaka, skriver Paulus till tesalonikerna. Svaret på detta är att det

konungens påbud. De handlade genom trons övertygelse. Apostlarna som stod inför Stora rådet sa att man måste lyda Gud mer än människor.

I denna tid med alla påbud och förbud från vår tids myndigheter kan vi inte böja knä för denna tidens bildstod, även om det skulle innebära bildligt talat en lejongrop eller en het ugn. Som trons folk har vi ett stort ansvar för vår samtid. Genom tron vägrar vi böja oss för fiendens skrämselfpropaganda. En sak är att vara idealist eller opponent.

Att gå trons väg innebär att vi kommer i konflikt med allt som undergräver vad som är sant och riktigt i en helig gudsfruktan.

fortfarande finns några som håller fast vid ordets sanningar. Det är de som utgör sanningens pelare och grundfäste.

Judas uppmanar i sitt brev att vi ska kämpa för den tro som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga. Det handlar om en aktiv tro, för tro utan gärningar är död, och Johannes talar om en tro som övervinner världen.

Bibeln ger oss många exempel på människor med en aktiv tro. När stora utmaningar från maktens myndigheter kom, fanns det en Daniel som trotsade bestämmelserna. Genast när Daniel fick veta om skrivelsen som var uppsatt, gick han in i sitt hus och bröt mot Mediens och Persiens oryggliga lag. När alla böjde knä för bildstoden på Durasläkten, vägrade Sadrak, Mesak och AbedNego att göra det. De reflekterade inte på vad följderna skulle bli. Mose föräldrar lät sig inte skrämmas av

En annan är att genom trons lydnad handla antingen det är opportunt eller inte. Det är oundvikligt att drabbas av konflikter, lidande och förföljelser på den vägen. Det har de troende fått uppleva i alla tider. När Tertullianus på 200-talet hade undervisat sina åhörare om trons väg, sa man förskräckt: "Om vi ska göra som du har undervisat om, hur ska vi då kunna överleva?" Han svarade då: "Vem har sagt att ni skall överleva?" Jesus sade att *"det må vara lärjungen nog om det går honom såsom hans mästare"*.

Att gå trons väg innebär att vi kommer i konflikt med antidiskrimineringslagen, agalagen, abortlagen och alla andra lagar som undergräver vad som är sant och riktigt i en helig gudsfruktan. *"Så skall alla de som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus få lida förföljelse."* (2Tim 3:12) ■

Kampen för troendedopet:

Motståndsrörelse

Bilderna är hämtade från
Sigvards hemsida:
www.urbaptistiskpingst.se

- Det kändes som att starta en motståndsrörelse, säger pingstpastorn och förkunnaren Sigvard Svärd om tiden då han först påtalade att hans rörelse börjat "svaja i dopfrågan". Det var nästan 20 år sedan!

Och den motståndsrörelsen fortsätter Sigvard Svärd genom en öppen hjärtig appell på nätet nu i januari, 2014 som fått stort gensvar i de sociala medierna. Men Sigvard

Svärd ser upplösningssprocessen långt, långt djupare än så.

- Det är inte bara dopsynen som "svajar": Det gäller hela vår syn på bibelordet. Om den rubbas rasar ju allt...!

- Det har gått så långt att jag märker i min tjänst en viss skepsis inför att läsa Bibeln.

Men han har en positiv lösning: - Nalkas Ordet och det skall nalkas dig!

Lars Bygdås intervjuar pingstpastorn Sigvard Svärd

I MR:s julnummer 2013 utlovades en het dopdebatt 2014. En av de första ut på nätet var pingstpastorn Sigvard Svärd. Ett mycket uppmärksammat inlägg rubricerat "Jag känner sorg och skuld". Med Svärds inlägg fick dopdebatten en djupare och mer personlig dimension. Vi publicerar delar av detta inlägg från den 3 januari 2014.

”Den 21/6 1996 skrev jag i Dagen för första gången en debattartikel i ämnet dopet i vatten. Artikeln hade rubriken "Vilken dopväg väljer pingströrelsen?". I ringarna av polemiken som uppstod,

följdes den av ytterligare en artikel i Dagen 19/10 samma år "Bibelskt dop sker genom nedsänkning"

... Redan vid denna tid märktes att det fanns predikanter inom Pingströrelsen som hade börjat svaja i fråga om dopsyn.

Andra menade att ingen fara var på taket, att jag oroade mig i onödan och närmast skapade dålig stämning. Det märktes ibland till och med något hänfullt och ilsket. Två erkända pastorer, Sten-Gunnar Hedin i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm och dåvarande ordföranden i Pingst ffs Lars-Ivar Nilsson, uttalade sig både från talarstol och bänk under Nyhem 2005, att jag hade fel i allt jag skrivit och sagt om förändrad dopsyn.

Onsdagen 22/6 mitt i Nyhemsveckan hade Dagen tagit in en artikel av

mig: "Tragiskt att pingströrelsen inte håller fast vid troendedopet", vilken avslutades med följande mening: "Kanske det i förlängningen måste till en ny döparrörelse i Sverige?"

En sådan väckelserörelse kan jag i så fall tänka mig att aktivt företräda", skriver Sigvard Svärd.

Den 28/6 svarade Lars Ivar Nilsson i en artikel i Dagen som rubricerats: "Nej, Sigvard Svärd, det behövs ingen ny döparrörelse!", med bl a följande text: "Sigvard Svärd (hävdar) med sorg i hjärtat, att Pingst - fria församlingar i samverkan inte uppmanar Sveriges pingstförsamlingar att hålla fast vid det baptistiska dopet. Det är ett felaktigt påstående som tyvärr ofta upprepas.

...Kanske borde jag ha ropat på torgen. Över mina tama protester

skäms jag idag, nu när resultatet av Pingst ffs obestämda teologi rörande dopet i vatten, ser ut att ha blivit en mångfald "dopläror". ”

Så gick alltså turerna i denna ordväxling.

- Jag upplevde att mina artiklar var banbrytande då, säger Sigvard i telefonintervju med Lars Bygdås.

- Det var som att starta en motståndsrörelse!

- Detta "att man svajade i dopfrågan" tog sig olika uttryck; man behövde inte så mycket vatten i dopet... eller tankarna att man kunde ha

lsen har börjat!

gemenskap trots olika doptradition... etc.

Ja, sådana argument kom. Detta var inte tänkbart förr i pingströrelsen, säger Sigvard.

Jag mötte Sigvard Svärd under min tid i dåvarande Gileadförsamlingen i Göteborg 1994. Han ledde då en temahelg om nyandlighet, spiritism och New Age. I sin tjänst som pastor i pingstförsamlingen i Älvängen utanför Göteborg hade han kommit i kontakt med människor som sökt sig in i denna förvirrade värld med yoga, ockultism, ja ren satanism. Männsiskor som också var sargade i sin inre värld.

- Det finns inga människor jag har större hjärta för än dessa som kommit snett i sitt andliga sökande, sade Sigvard i en intervju jag då hade 1994. Sigvard nämnde också flera höga kyrkans tjänare som var anfrätta av New-Age influenser.

Med i denna konferens fanns också en grupp från Älvängen som blivit befriade i Jesus Kristus.

I en tid då nyandligheten fått insteg i våra kyrkor med yoga, meditation, etc etc, känns det viktigt att lyfta fram detta och då även spädbarnsdopet som ju sedan århundraden tillskrivs pånyttfödande ja - rent magiska krafter.

Sigvard fortsätter:

- När det gäller dopfrågan ser jag tre stora områden, som ligger till grund för utvecklingen.

- Att vi har hamnat där vi har hamnat.

1. Den liberala bibelsynen och bibeltolkningen.

2. Man vill bli erkänd. Erkänd i kyrkligheten. Erkänd av samhället. Man vill inte uppfattas som sekterister!

3. Man vill uppfylla Jesu bön att alla skall vara ett.

-För det första, man kan inte lita på Bibeln! Man gräver i andra kulturer. Man säger till exempel att Gamla testamentet kan ha påverkats av såväl egyptiskt och babyloniskt tänkande.

- Man tror vidare att Nya testamentet kan ha grekiskt filosofiska influenser.

Att Bibeln inte är ren uppenbarelse - utan alltså kan

ha influenser utifrån.

Och då är det inte så viktigt med bibelordet.

- Men om inte Bibeln är absolut då kan inte tron vara det heller...

- Då rasar allt.

- Allting flyter...?

Jaa, där har vi hamnat!

- De gamla grekerna hade ett uttryck för detta, flikar jag in; Panta rhei - allting flyter. (Herakleitos - 500 f Kr.)

- Detta får ju oerhörda konsekvenser för vårt trosliv och hela vår lära. Vårt fundament.

Och plötsligt står det klart vilket moras vi hamnat i och vi bara skriker i luren åt varandra.

- Detta förfall vi rört vid nu har fått insteg långt in i kris-

tenheten, säger Sigvard.

- Kanske allvarligast att denna bibelkritik är högst märkbar inom pastorsutbildningen.

-Världen och otron har fått fäste mitt inne i Guds församling.

- Som en följd av detta märker jag i min tjänst som pastor en skepsis, ett tvivel och ifrågasättande av Skriften. Det är inte självklart att Bibeln är kanon.

- Därför är det viktigt att vara uppmärksam när det gäller bibelöversättningar i tiden.

- Men jag har ett positivt svar: Var inte rädd för Bibeln! Vi får stå som arkeologer i den bibliska myllan och gräva i Ordet...!

Foto: www.urbaptistiskpingst.se

Sigvard Svärd har ställt sig i kampen för det bibliska dopet och för Bibelns orubbliga sanning.

Här i aktion på torget. Låt oss vara med i den kampen. Varför inte marschera ut med plakaten! Varför inte inta torgen?

- Nalkas Bibeln så nalkas den dig! Gud kommer oss till mötes i Ordet!

- Du kan läsa allt som står i Bibeln. Det är profetiskt tilltal! Ordet är levande ...och så kommer Anden vår svaghet till hjälp.

- Betänk att det var öde och tomt på jorden... så kommer Anden och allt får liv!

- Situationen med den alltmer otydliga dopsynen får ju också

konsekvenser för våra missionärer som arbetar i katolska länder, säger Sigvard.

- Man upplever att man inte har stödet i ryggen hemifrån.

Avslutande reflektion:

Sigvard Svärd har ställt sig i kampen för det bibliska dopet Och för Bibelns orubbliga sanning.

Låt oss vara med i den kampen. Varför inte marschera ut med plakaten! Varför inte inta

torgen?

Låt oss inte svika döparmar-tyrernas lidandeskamp genom århundradena.

Det verkligt allvarliga är om eftergifterna i dopsynen och medlemssynen dikteras av ekumeniska skäl. Då hamnar vi i tidens stora antikristliga enhets- och sammanslagningsprocess, som bland annat kännetecknar EU. Här skall församlingen vara *utanför*!

Fri, friköpt att möta Honom.

Låt oss lyssna till väckelsefolkets definition av vad spädbarnsbegjutning *egentligen* är:

"Genom denna lära togs frälsningsuppfattningen bort från kristendomen. Läran om barnadop är icke kristen. Det är icke kristet att begjuta spädbarn." (Av min ungdoms bibellärare C G Hjelm. Förlaget Filadelfia 1946.) ■

FÖRSTÅELSE

Vittnesbörd av Larz Gustavsson

Det finns ett både märkligt och märktigt bibelord, som tyvärr citeras alltför sällan:

-Kära barn, låt oss älska, inte med ord eller fraser utan i handling och sanning. Då vet vi att vi är av sanningen, och vi kan inför honom övertyga vårt hjärta, vad det än anklagar oss för, att Gud är större än vårt hjärta och vet allt. (1 Joh 3:18-20)

I 1917 års översättning heter det: "...om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt."

Aposteln Paulus skrev att han inte ens ville sätta sig till doms över sig själv (1 Kor 4:3). Besynnerliga proklamationer, kan man tycka. Men icke förty. De finns där. Svart på vitt. Skrivna av apostlar. Inspirerade och ledda av Gud Själv. Skall vi ta till oss allt annat Guds Ord så skall vi naturligtvis ta till oss även detta. Såväl Hesekiel som Johannes fick äta HELA bokrullen, och i Apg säger en av apostlarna att han förkunnat ALLT Guds rådslut till frälsning.

Gud vet allt om orsak och verkan. Ditt samvete dömer dig. Du har gjort fel. Det finns inget försvar. Men det finns en förklaring. Gud känner till den. Det handlar om att vara förstådd.

En av de absolut starkaste upplevelserna jag någonsin gjort tillsammans med Jesus handlar just om hur jag stod på knä och bad och bara kände mig förstådd! Att Gud definitivt inte gillade och

godkände mitt agerande i olika situationer är en sak. Men Han förstod mig! Där tror jag vi finner vägen ut! Jag minns då jag vid ett tillfälle när jag hade felat mycket grovt, blev skarpt tillrättavisad av en gudsman. Han skrädde sannerligen inte orden. Ändå fanns det inte ett uns av fördömelse eller snipig moralisk indignation i det han sade. Det kände mitt hjärta. Därför gav jag honom rätt. Vidare nöjde han sig inte med att bara tala. Han lade även sina händer på mig och bad! Resultatet av alltsammans blev förkrosselse. En bedrövelse efter Guds sinne (2 Kor 7:8-13).

Hela tiden var denne gudsman ledd av Guds Ande. Som Natan då han pekade ut David. Slutresultatet känner vi (och det är ett exempel på att profetia även är förmaning, inte bara tröst och uppbyggelse!). Vi kan läsa om frukten av det hela i Ps 32 respektive Ps 51. Av frukten känner man trädet. Det är alltid så.

Tyvärr har jag själv många gånger gjort mig skyldig till att döma andra. Ibland har andra dömt mig. Det har uppstått ett sjusärdeles rabalder ibland. Många gånger har mitt hjärta dömt mig och jag har dömt mig själv mycket, mycket hårt. Oftast hårdare än min omgivning dömt mig. Vissa menar att jag gått till överdrift. Det må så vara. Men faktum kvarstår.

Såväl Hesekiel som Johannes fick äta HELA bokrullen.

Jag tror att kvinnan Jesus träffade där vid brunnen i Sykar kände att Jesus förstod henne mitt i hennes förnedring och moraliska misär. De andra invånarna i Sykar klandrade henne och stod konstant redo att drämma till med lagens stentavlor. Jesus satte fingret på den ömma punkten. Rakt på sak. Pang på rödbetan! Det är som då en skalpell expedierar en varböld. Ingreppet kan smärta men är nödvändigt. Läkarens uppsåt är ingalunda att skada utan att befria! I detta fall helgar ändamålet medlet. Endast sanningen frigör. Sanningen frigjorde denna Sykars dotter så att hon jublande rusade ut och berättade för alla om vad hon varit med om. Jesus förebrädde henne inte. Anklagade henne aldrig. Men han frambar sanningen om de faktiska förhållandena. Nu behövde kvinnans eget hjärta inte längre anklaga henne. Inte de andra byborna heller. Bruksmentaliteten fick se sig om efter nya jaktmarker. Folk frågar sig: Finns det ingen som förstår mig? Bibeln påstår: Det finns En. Han vet allt. ■

De oföddas rätt!

"Du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i moderlivet. Jag tackar dig för att jag är så underbart skapad. Ja underbara är dina verk, min själ vet det så väl. Benen i min kropp var ej osynliga för dig, när jag formades i det fördolda, när jag bildades i jordens djup. Dina ögon såg mig när jag ännu var ett outvecklat foster. Alla mina dagar blev skrivna i din bok, de var bestämda innan någon av dem hade kommit."

Psalms 139:13-16

Text: Gertrud Johansson

Vi vet att varje människa från befruktningen är en alldeles unik skapelse. Alla anlag finns där för en egen särskild person, med sin helt egna genuppsättning och personlighet.

Det har i vårt Guds- och människofientliga samhälle uppstått en totalt förvrängd syn på det ofödda barnet. Många, många är de som blivit bedragna av fruktansvärda tankegångar, och därför sker aborter i mängd varje dag, år efter år. Den sanna benämningen på detta är ett samhällssanktionerat massmord. Men det framställs som att man värnar om och hjälper kvinnorna.

Barnet i sitt stadium som embryo, har av Gud beretts ett skyddat rum under sin mors hjärta. Där kan det med hjälp av sin mors värme och näring utvecklas tills det är redo att födas. Men i våra dagar har just detta avskilda skyddsrum blivit den farligaste platsen eftersom den inte är synlig för alla. Man har genom sin förvrängda människosyn, vänt begreppen så att barnet framställs som en fiende till sin mamma, en ockupant som man har rätt att döda och avlägsna. Modern har "rätt till sin egen kropp" säger man. Men vem vakar över det oskyldiga barnets rätt till sin kropp och sitt liv? Har någon blivit gravid av en våldtäkt så är även det barnet en person som är totalt oskyldig och som inte kan straffas för något den

inte gjort. Även de barn som kan kännas som ett hot i någons tillvaro, kan när det väl är fött bli det mest älskade och välsignelsebringande. Det är synen på barnet som en egen självständig person jag här vill höja min röst för.

Till den som är en bekännande kristen vill jag idag rikta en maning. Våga stå upp för sanningen. Res dig upp och protestera mot det som pågår. Döm inte alla de kvinnor som bedragits till att ta till en sådan "lösning" utan hjälp dem att finna frid hos Jesus som kan förlåta allt och hela sårerna i själen. Och ställ upp för att hjälpa dem som inte ser sig kapabla

att ta emot ett barn. Få dem att förstå att det finns andra och bättre utvägar. Vi som vill värna om de oföddas rätt måste själva vara beredda att hjälpa och stötta.

Det som människorna inte ser, det ser Gud. Han hör de oföddas rop på hjälp, deras tysta ångestskri när de möter sitt öde. Men Gud ser också de tigande kristna som inte vågar höja rösten och vara utanför den politiska korrektheten. Himmels Gud sörjer över allt detta. Vem vill stå upp för sanningen idag och bli ett hinder för det som sker? Må Gud resa upp soldater i sin arme som kan strida för sanningen idag. Amen ■

Kortnytt! Kortnytt! Kortnytt! Kortnytt! Kortnytt! Kortnytt! Kortnytt! Kortnytt!

En kristen barnmorska blev av med jobbet på grund av sin tro

Höglandssjukhuset i Eksjö hade erbjudit den nyutbildade barnmorskan **Ellinor Grimmack** arbete. Men då Ellinor, som redan praktiserade på sjukhuset, förklarar att hon på grund av sin tro inte kunde utföra aborter drogs erbjudandet tillbaka.

Hon har nu i januari i år anmält sjukhuset till diskrimineringsombuds-

mannen för att få sin sak prövad. Sedan dess har hon även fått kalla handen av andra arbetsgivare. (Smålandsnytt)

Som bakgrund till detta kan nämnas att Europarådet så sent som 2010 röstade igenom en resolution som slår fast personers och organisationers rätt att följa sitt samvete i abortfrågan. Sverige har dock inte accepterat denna resolution utan har svarat med ett förslag från riksdagen 2011 att resolutionen borde rivas upp.

Sverige tar alltså tydlig ställning mot samvetsfriheten. /red

Radio Maranata hade direktsändning med aktuellt tema omkring dopdebatten.

MR publicerar här ett par av inläggen:

Tro och dop

Av Roger Lindroos

Jag vill säga någonting och läsa något bibelord om dopet, för jag tror att det är oerhört viktigt att vi på ett eller annat sätt proklamerar dopets innebörd. Det är ju i ropet nu, och verkar vara mest en administrativ fråga. Då har jag tänkt på de människor i historien som faktiskt har fått ge sina liv på grund av att de följt sin övertygelse när det gäller dopet. Jag vill också säga att på grund av sådana människor har vi bibeln på andra språk än latin idag. Det är människor som verkligen varit med om väckelse i sina liv och stått för sin övertygelse. Det har inte bara handlat om dopet, men dopet har varit en stor fråga som gjort att många människor har fått gå martyriets väg på 1400- och 1500-talet. Av respekt för dessa människor vill jag slå ett slag för det bibliska dopet.

Jag vill då läsa en vers i Kolosserbrevet. Jag valde den här versen, för den fick jag av en barndopsförespråkare. Den här personen ville koppla ihop detta bibelsammanhang med spädbarnsdopet, för han menade att det har sin bibliska förankring i Gamla testamentet med omskärelsen. Och han gav mig det här ordet:

-I honom haven I ock blivit omskurna genom en omskärelse, som icke skedde med händer, en som bestod däri att I bleven avklädda eder köttsliga kropp; jag menar omskärelsen i Kristus. I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda. (Kol 2:11-12)

Jag tyckte det var så underbart med versen: "... genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda".

Med den här versen kunde han inte riktigt slå håll på min övertygelse om att det är genom tron.

Jesus säger att den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst. Då kan vi också tänka på en annan sak. Paulus talar om Israels vandring genom Röda havet. Vi kan läsa i 1 Kor 10. Det är en bild på dopet:

-Jag vill säga eder detta, mina bröder: Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet; alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses...

För oss är det en bild på dopet. Det är en gräns mellan världen och det nya livet med Gud. Och en början på vandringen med Honom.

Sedan kan vi läsa i Hebréerbrevet 11. Vi vet att tron är oerhört central för den kristne. Genom tron. Hela det här kapitlet, Hebréerbrevet 11 talar om att genom tron var det mycket som skedde. Vi får se genom en lång tid, en lång historia att genom tron hände det och det. Det står om Moses att han genom tron blev dold av sina föräldrar. Då kan man kanske tänka sig: så bra då, där har vi barndopet! Hans föräldrar ville det här barnets bästa. Genom tron. Och vi får välsigna våra barn och lägga dem i Guds hand och bedja för dem att Gud ska ta hand om dem genom livet. Men sedan läser vi:

-Genom tron försmådde Moses, sedan han hade blivit stor,

att kallas Faraos dotterson.

När Moses blev stor gjorde han sitt eget val!

-Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning; han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen.

Vi kan sedan läsa vers 29:

-Genom tron drogo de fram genom Röda havet likasom på torra landet...

Ser du kopplingen där? Genom tron – avskiljandet från världen. Genom tron drog de fram genom Röda havet, och så fick de gå vidare.

Jag ville föra fram det här, för detta med dopet har under de senaste veckorna

träffat mitt hjärta på något vis. Det är en oerhört brännande fråga. Det är inte fråga om administrativa bekymmer. Nej, det handlar om så mycket mer. Det finns människor som har gett sitt liv för sin övertygelse om dopet.

Jag vill till slut läsa fortsättningen i Kolosserbrevet. Vi har hört vår församlings undervisning att dopet är en manifestation. Det är något vi visar, något yttre. Vi är inte så mycket för symboler i vår evangeliska församling, men dopet har vi fått lära oss i Skriften att det ska vi praktisera. Då kan vi läsa vidare här:

-I haven ju med honom blivit begravna

i dopet; I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda. Ja, också eder som voren döda genom edra synder och genom edert köttets oomskurenhet, också eder har han gjort levande med honom; ty han har förlåtit oss alla våra synder. Han har nämligen utplånat den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen; den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset. (Kol 2:12-14)

Det tycker jag är så viktigt, just att proklamera, och inte vara rädd att tala Guds Ord. Inte så mycket våra egna tankar, men Guds Ord; så att det får framgång.

Det står sedan:

-Han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bliva till skam inför alla, i det att han i honom har triumferat över dem.

Varje gång en människa går i dopets grav får andemakterna stå där med skam, för de vet att det finns en som har vunnit seger och skaffat frälsning för var och en som vill komma och med eget beslut överlämna sig själv åt Jesus. Välkommen du som lyssnar att också göra det! Amen. ■

Dopet

- att följa Jesus

Av Emanuel Johansson

Vad är det som händer, vart är vi på väg? Vi vet att i vårt land har det funnits väckelser. Ordet väckelse kan man använda om väckelserörelser i tiden som har påverkat hela länder. Väckelse kan också vara något personligt – när som helst för vem som helst. I baptistväckelsen och pingstväckelsen har dopsanningen haft stor betydelse. Nu ser vi att den överges av olika anledningar. I väckelsetider har det också varit angeläget att tala om Jesu tillkommelse. Hur är det nu? Det är också en allvarlig fråga. Och där tror jag att det handlar om tillhörigheten. Var hör vi hemma någonstans? Vi ser i historien att under tider av trångmål, när församlingen har varit förföljd, när församlingen har fått lida – för dopsanningen och andra saker, så har Jesu tillkommelse varit aktuell, därför att församlingen har sin tillhörighet i himlen, och har längtan hem till Jesus. Men så kanske väckelsen har stagnerat, och man har blivit mera hemma här på jorden. Då tystnar talet om Jesu tillkommelse, och det blir en teori istället för något levande och personligt. I första Tessalonikerbrevets fjärde kapitel, där Paulus skriver till församlingen

om hur Jesus ska komma på skyn och hämta sin församling, så avslutar han med att säga: *"Trösta därför varandra med dessa ord."*

Jag tror att om vi har vår tillhörighet i himlen, om vi tillhör Jesus, så väntar vi honom, längtar efter att få förenas med honom. Budskapet om hans tillkommelse är då ett tröstens budskap.

Det var en sak till jag tänkte på när det gäller dopet. Praktiserande av spädbarnsdop var något som växte fram i takt med avfallet från det första apostoliska församlingslivet. Det blev en katolsk, allmänlig kyrka. Den kyrkan blev så småningom ett maktblock i det romerska riket. För en kyrka som blivit ett maktmedel är det inte längre intressant med den personliga erfarenheten, då är det inte intressant att människor först ska växa upp och få en personlig tro. Då handlar det istället om att alla ska ställas under ett religiöst system. Vi ser genom historien hur kyrkan verkligen har blivit ett fruktansvärt instrument för maktmissbruk. Det blir inomvärldsligt, och då förändras innehållet och det blir någonting annat.

Men vi ser också genom hela historien att det har funnits ett folk som har gått en

annan väg, som har stått utanför och har fått kämpa. Människor som har haft sin gemenskap och tillhörighet med Jesus. De kan också instämma i det som Paulus skriver till Filipperna:

-Men vi har vårt medborgarskap i himlen, och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare.

Vem är din Herre och Frälsare? Och var är din tillhörighet? Tänk, att du kan få komma till Jesus, du kan få säga ja till honom och få din tillhörighet i himlen. De här frågorna om väckelse, om dop, om Jesu tillkommelse behöver inte vara några teorier som vi kan diskutera hit och dit, utan de kan bli personliga erfarenheter i ditt liv. Du kan få en personlig tro, en personlig väntan på honom och du kan ta ett personligt beslut att följa Jesus och i dopet begrava det gamla livet.

Välkommen till Jesus! För allt detta handlar om Jesus. Väckelse handlar om att säga ja till Jesus. Dop handlar om att följa Jesus. Och väntan på honom handlar om att han är stor för ditt hjärta och du vill förenas med honom när han kommer. ■

Gamle Jesus

Förr och nu

Vittnesbörd av Hans Lindelöw

I bibeln och i människor över huvud taget finns en väldig medvetenhet om förr och nu. Men långt ifrån alla har den medvetenhet som bibeln ger om förr och nu. Jag tror att de flesta av oss går omkring och tycker att nog har vi kommit fram till mera saker idag. Vem skulle vilja ha det som det var på 1800-talet? Det fanns inget internet och sådana kommunikationer som vi har idag. Inte någon sådan teknik. Det var kallt, det var hårt, det var mycket brännvin. Men så kom väckelserna. Då "Gamle Jesus" om jag får säga så, klev in i tiden. Varför säger jag "Gamle Jesus"? Jo, därför historiskt sett är ju Jesus gammal. För han levde inte på 1800-talet ens, utan långt, långt tidigare. Om du och jag hade kommit till Jesus med

en mobiltelefon, då skulle han inte veta vad han skulle göra med den. Det fanns ingen att ringa till. Gamle Jesus som levde för så länge sedan, han visste ingenting om bilar, visste ingenting om flygplan. Det borde han väl ha vetat, han som vet allting. Ja, men rent historiskt och kulturellt tillhörde inte det hans vardag. Han blev en människa, han var en människa, och det är väl ganska otroligt att idag när vi möter honom blir det en så avgörande skillnad.

Jag växte upp på sextiotalet. Frigörelsen som då trummades ut hade verkligen fångat mig. Det handlade om psykologi. Det handlade om politik. Det var så mycket som hägrade. Det var ny musik och mycket annat. Jag gick ut grundskolan och åkte med en oljetanker till

Karibien. Samtidigt som **Thor Heyerdahl** begav sig på sin flotte över Atlanten, samtidigt som **Niel Armstrong** tog de första stegen på månen. Det var lite grand det här som var min portal in i vuxenvärlden. Dels människor som ville undersöka det förflutna. Det var ju det Thor Heyerdahl ville göra. Han ville undersöka om man kunde glida på flottar från Egypten till Mexiko. Han menade att det skulle förklara något av gåtan med pyramiderna, eftersom pyramiderna i Mexiko väldigt mycket liknar pyramiderna i Egypten. Så han anlitade den mest primitiva tekniken, som inte var okänd för Jesus och apostlarna. Men Niel Armstrong, han var den förste som hade farit upp till månen. Sommaren 1969. Och han anlitade en teknik som var

helt okänd för Jesus och apostlarna. Vi människor går i våra dagar och ser litet överlägset på människor som levde förr. Dom hade inte kommit fram till det som vi har nu.

Bibeln undervisar om ett förr och ett nu vid flera olika tillfällen. Och det är ganska intressant exempelvis hur aposteln Paulus för fram det här i Romarbrevet. Han skriver till romarna som hade blivit frälsta, som hade blivit Jesu lärjungar. Romarna förstod sig på att bygga flottor och skepp, men de kunde inte bygga rymdraketer. De hade blivit frälsta av nåd när de hade fått höra evangelium, och det skriver Paulus om. Han talar om ett förflutet i synden, men ett nu, och uttrycker sig så här:

-Medan ni var syndens tjänare, var ni ju fria ifrån rättfärdighetens tjänst; men vilken frukt skördade ni då därav? Jo, det som ni nu blygs för...

För det gjorde de, när de fick höra om Jesus, om den rättfärdighet som han representerade. Jesus krävde inte, utan i första hand gav han.

Man blygs då man tänker på ett förflutet i syndens tjänst. Aposteln uttrycker sig ganska märkligt, han säger: Medan ni var syndens tjänare, var ni fria. Det här är något att tänka på för alla de som växte upp på sextiotalet. Det var frihetsideal. Frigörelse. Men fri – ifrån vad då? På vilket sätt? Här talar Paulus om att vara fri ifrån rättfärdighetens tjänst. Och på det sättet hamna i en skamlig situation. Ett skamligt tillstånd. Man kan alltså vara fri på ett sätt som definitivt inte är nyttigt och hälsosamt. Det här är väldigt allvarligt. Det står en väldig strid om frihet i vår tid. Skulle han, som inte kunde bygga rymdraketer, men verkligen kunde bygga båtar och flottor, skulle han kunna frigöra? På vilket sätt då?

Det underbara jag fick uppleva var att "Gamle Jesus", om man säger så, klev rakt in i sjuttioalet. På hösten 1973 fick jag höra Guds röst. Den var så annorlunda än människors röster. Han talade om Guds Rike. Gamle Jesus klev in på 1970-talet. Men det stämmer väl inte, det måste väl vara en ande då? Ja, Jesus är en ande. Det står att han är en levandegörande ande. Men han blev människa, så att man kan tala om en historisk Jesus. En gammal Jesus i den meningen. Han levde för länge sedan såsom människa. Det står att han blev dödad för att han genom sitt liv och sin förkunnelse och sitt sätt att vara, sitt sätt att handla hade provocerat fram det onda. Det onda provocerades fram där Jesus gick fram. Han blev dödad på korset. Han blev korsfäst, men han uppstod ifrån de döda. Såsom levande har jag mött honom. Därför Gamle Jesus kunde kliva rakt in i sjuttioalet och frälsa mig när jag var på väg – jag vet inte vart. Men nu vet jag, pris ske Gud! Och han kan kliva rakt in i 2010-talet också, och frälsa dig!

Om vi bara kan ta den här lilla mödosamma kampen med värderingar och sådant, med kulturell prägel och intryck. Låta honom kliva in. Låta honom vara den han är. Vad händer då? Du kan kastas rätt in i 1800-talet eller 1300-talet eller 500-talet före Kristus. Det spelar ingen roll. Tiden förlorar på något sätt sin betydelse, därför att Han är den evige. Han är den som var, han är den som är, han är den som kommer. Därför finns det ytterligare en dimension: När vi väntar på honom, då han kommer. Han kommer snart.

Jag ska också läsa ur Markus 10. Så här enkelt var det, och ändå så svårt, redan på den tiden. Vem kan göra det här som Jesus kunde göra? Det

står om att Jesus och lärjungarna var på vandring:

-Och de kom till Jeriko. Men när han åter gick ut ifrån Jeriko, följd av sina lärjungar och en ganska stor hop folk, satt där vid vägen en blind tiggare, Bartimeus, Timeus' son. När denne hörde att det var Jesus från Nasaret, begynte han ropa och säga: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig." Och många tillsade honom strängt att han skulle tåga; men han ropade ännu mycket mer: "Davids son, förbarma dig över mig." Då stannade Jesus och sade: "Kallen honom hit." Och de kallade på den blinde och

sade till honom: "Var vid gott mod, stå upp; han kallar dig till sig." (Mark 10:46-49)

Var vid gott mod! Stå upp! Gamle Jesus kallar dig till sig! Just nu! Bartimeus hörde honom. Jag hörde honom. Flera av oss har hört honom, fastän vi lever så lång tid senare. Han lyckades, ära vare Gud, genom sitt evangelium och sin ande tränga igenom kulturella och historiska lager – allt! Nå våra hjärtan. Var vid gott mod! Stå upp, nu kallar han dig till sig! Bartimeus hörde:

-Då kastade han av sig sin mantel och stod upp med hast och

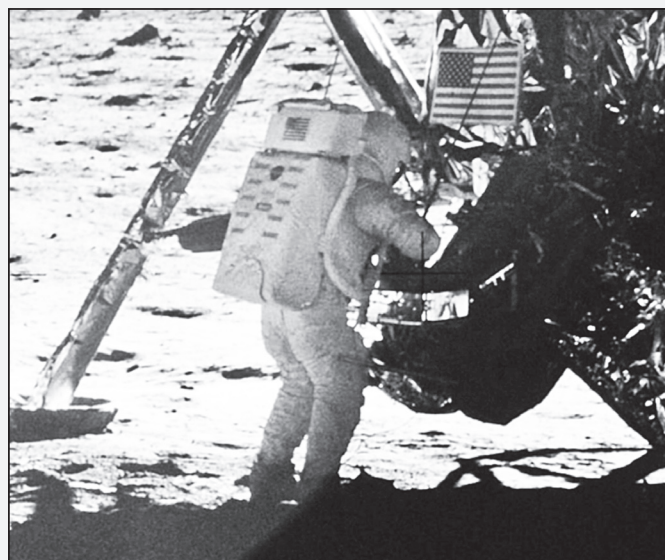
kom fram till Jesus. Och Jesus talade till honom och sade: "Vad vill du att jag skall göra dig?" Den blinde svarade honom: "Rabbuni, låt mig få min syn." Jesus sade till honom: "Gå; din tro har hjälpt dig." Och strax fick han sin syn och följde honom på vägen. (Mark 10:50-52)

Vad är det som gör att den här gamle Jesus gör susen? Det är den gamla tron. Tron på Guds Ord. Tron på evangelium. Ett förr och ett nu. Välkommen att dela denna erfarenhet med oss! Gud välsigne er. ■

***Gamle Jesus
kallar dig
till sig!
Han lyckades,
ära vare Gud,
genom sitt
evangelium
och sin ande
tränga igenom
kulturella och
historiska
lager – allt!
Nå våra
hjärtan.
Var vid gott
mod! Stå
upp, nu kallar
han dig
till sig!***

Thor Heyerdahl sökte i det förflutna.

Neil Armstrong använde sig av sin tids mest avancerade teknik.

Vår identitet i Kristus

Text: Berno Vidén

Innan vi tog emot Jesus i våra liv var vi döda. Inte fysiskt men andligt. Bibeln säger att vi var döda i våra synder och överträdelser. Varje människa är genom synden skild från Gud och därmed också hopplöst förlorad.

Men så sker det förunderliga: Gud har i Kristus gjort oss levande! Här står vi inför det absolut största under en människa kan vara med om. Gud skapar i ett nu en ny odödlig människa. Han ger ett liv som aldrig någonsin kommer att smaka döden. Hur är detta möjligt? Jo, genom att Gud blev människa. Ingen supermänniska med superkrafter, men en människa som du och jag. Han delade våra villkor, han gladdes sig med de glada, sörjde med de sörjande, grät, visade vrede. Han var fattig, hemlös och identifierade sig med de mest utsatta genom att helhjärtat ställa upp till deras försvar.

Dock, till skillnad från övriga människor levde han sitt liv utan synd. Ingen ond tanke, inga ondskefulla handlingar, ingen orättfärdighet, inget förtryck gick att finna hos honom. Han var alltigenom en sann människa som i allt uppfyllde all Guds rättfärdighet. Denne Jesus som bibeln talar om är orsaken till att vi, oavsett vilka vi är, kan få ett evigt liv. Det finns människor som skulle betala vad som helst för att leva för evigt. Jesus ger oss livet som en gåva utan att ställa några som helst krav.

I evigheten i den himmelska världen, långt innan jordens grund var lagd, hölls ett rådslag där Gud Fader, Gud Son och

Gud helig Ande gemensamt fattade det beslut som fick alla himmelska härskaror att stanna upp i vörtnad, förundrade över vad som var på gång. Guds evige Son skulle bli människa, ställas under lagen och utlämnas till att på det mest grymma sätt fräntas all värdighet. Oskyldig skulle han ikläda sig vår syndfulla gestalt och bära alla människors synd, en börda alldeles för tung att bära även för Jesus. Hans svett blev till blodsdroppar då han i Getsemane från sitt innersta utropar, full av ångest och ångslan inför det som

Guds evige Son skulle bli människa, ställas under lagen och utlämnas till att på det mest grymma sätt fräntas all värdighet. Oskyldig skulle han ikläda sig vår syndfulla gestalt och bära alla människors synd.

väntar: "Min själ är bedrövad ända till döds." Han beder Fadern om att slippa gå hela vägen, om det finns någon annan möjlighet; "men inte som jag vill utan som du vill".

Änglarna tystnar, utan förmåga att förstå vad som äger rum. Hur kan Gud tillåta? Varför måste Jesus lida så, han som

är centrum för all Guds utgivande kärlek och härlighet? Jesus går hela vägen. Med sina sista krafter, svag, utmattad och med en svårt sargad kropp, ropar han från korset några ord som får både himmel och jord att skälva: "Det är fullbordat!" I ett nu sker det stora undret som fått sådan betydelse för alla jordens inbyggare, både de som levt innan Jesu död på Golgata och för alla de som levt och lever efter hans död. Dödsrikets portar öppnades i och med att Jesus själv tog nycklarna till döden. Fångar befriades i ett nu när Jesus triumfatoriskt tågade in i dödens rike, bröt alla bojor och med makt förkunnade befrielsens budskap: "Han för upp, han tog fångar, han gav människorna gåvor." Han som för upp hade också farit ned till jordens lägre rymder.

Hela Guds treenighet proklamerar Jesu seger på Golgata, vilken öppnade vägen för oss var och en att fritt och för intet bli delaktiga i denna eviga Guds-gemenskap.

- Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har, för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta! (Ef 2:4)

Människor tvivlar ibland på sin frälsning. Man kan av olika orsaker uppleva sig ovärdig och alltför smutsig för att tillhöra den helige och rättfärdige Guden. Aposteln Paulus berörde problematiken i sitt brev till romarna, där han konstaterade att det goda jag vill, det gör jag inte, men det onda jag inte vill, det gör jag. Därför är det så oerhört viktigt att komma ihåg vem vi är i Kristus! Det

handlar inte om vad du gör, utan om vem du är – din identitet. Paulus skiljer på vem vi är och vad vi gör då han skriver:

- Om jag alltså gör vad jag icke vill, så är det icke mer jag som gör det, utan synden, som bor i mig.

Alla människor felar och syndar, men håll före att den gamla människan är naglad fast vid korset. Jesus har i sin kropp, en gång för alla, burit hela mänsklighetens synd, och därmed befriat oss från vad eller vem det än må vara som anklagar oss.

Hela Guds treenighet proklamerar Jesu seger på Golgata, vilken öppnade vägen för oss var och en att fritt och för intet bli delaktiga i denna eviga Gudsgemenskap.

För den som är i Kristus Jesus finns det ingen fördömmelse! Det är en sanning som gäller än idag, trots att den institutionella kyrkan genom sin tradition ständigt söker skuldbelägga människan.

Bikt och förlåtelseböner är ständigt återkommande ingredienser i den kyrkliga traditionen, såväl hos den romerska katolska kyrkan som hos protestantismen. Rosenkransen och Ave Maria har en stor plats i katolikens vardag. Hos protestanten upprepas ofta bönen om att Gud måtte utplåna mina överträdelser och två mig ren från min missgärning. Varför, kan man fråga sig, då Jesus en gång för alla redan burit all vår synd. En dag öppnades våra ögon och vi fick vara med om denna reningsprocess i våra liv, då han genom att utgjuta sitt eget dyrbara blod fullständigt befriat oss. Vi är rättfärdiggjorda i Kristus och vi är helgade i honom. Vi är inte frälsta för att bli förlåtna om och om igen. Vi är frälsta för att leva tillsammans med den som gett oss ett nytt, rättfärdigt liv, och som skapat oss till sin egen avbild.

Det är inte heller ovanligt att frälsta människor fortsättningsvis ger sig själva benämningen att vara syndare frälsta av nåd. Men ack så fel. Enligt Nya testamentets budskap är synden passé, den är

besegrad en gång för alla. Varför påminna om det som är dött och begravt då vi i och genom uppståndelsekraften är nya skapelser med en helt ny identitet? Det gamla är förgånget – se något nytt har kommit!

Vid ett tillfälle då Paulus i sitt brev till Timoteus berättar om sitt gamla liv, om hur han förut var en hädare, en församlingens förföljare och våldsman, kunde han inte annat än konstatera att han var den störste av syndare, men som fick möta nåd och barmhärtighet. Han beskriver hur Jesus just på honom visade all sin långmodighet och hur Jesus genom hans frälsning visar att alla kan bli befriade från synden. Den största av syndare kan bli frälst! Frälsningen gav Paulus denna nya identitet, något han ständigt återkom till i sina skrifter:

-Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig. (Gal 2:19-20)

I Galaterbrevet beskriver Paulus den strid som finns mellan den gamla människan – köttet – och den nya skapelsen – den andliga människan. Konklusionen – den enda vägen för att övervinna köttets gärningar – är att vandra i anden. Det finns ingen annan väg. Anden befriar oss från lagen och hjälper oss att finna vila i alla våra gärningar – vila i Kristus. Köttet med alla dess lustar är korsfäst med Kristus och det som blivit korsfäst är dött. Försök inte att i dig själv kämpa mot synden. Är du i Kristus utgör den inget problem. Hemligheten för att segra över synden är att totalt och förutsättningslöst fokusera på och överlämna sig till Jesus, att lämna allt i hans händer, lägga ner sitt liv fullständigt inför honom och låta honom utföra sitt nåderika verk i och genom våra liv.

Kristi person synliggörs för världen i och genom församlingen, vilken bokstavligen är Jesu Kristi kropp här i tiden. Jesu Kristi Ande bor i oss och vi alla som är i Kristus utgör en del av honom. Däri ligger vårt härlighetshopp – Kristus i eder! Här finns också alla förutsättningar för ett rikt, andligt liv. Gud vill att vi helt och hållet ska överlämna oss åt honom så att Kristus inte enbart bor i oss. Han vill också i och genom våra liv uttrycka sitt eget liv. Han vill vara vårt liv! Gud bär ansvaret för att Kristi gärningar blir utförda. Vår del handlar om att fullt ut överlämna oss till honom.

Vilket revolutionerande budskap! Tänk att kunna säga till människor som ännu

inte känner Jesus att syndaproblemet är löst. Synden bar Jesus i sin kropp upp på korsets trä för tvåtusen år sedan. Vi behöver inte truga folk att bekänna, att be om förlåtelse etc. för något som redan är avklarat. Visa istället på Jesus och tala om vem människan är i honom. Det är evangelium, det glada budskapet till varje människa på denna jord. Evangelium är så kraftfullt och genomträngande, att då individen börjar söka Jesus och lär känna honom kommer det med automatik att leda fram till nästa och nästa steg. Det liv man levt innan vill man inte längre ha, utan i likhet med Paulus räknar man det som avskräde mot det som är långt mera värt:

- Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död sådan som hans, om jag så skulle kunna nå fram till uppståndelsen från de döda. Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag själv blivit vunnit av Kristus Jesus. (Fil 3)

På samma sätt som Gud är tre personer i en; Fader, Son och helig Ande, består människan av tre delar: kropp, själ och

Här finns också alla förutsättningar för ett rikt, andligt liv. Gud vill att vi helt och hållet ska överlämna oss åt honom så att Kristus inte enbart bor i oss. Han vill också i och genom våra liv uttrycka sitt eget liv. Han vill vara vårt liv!

ande. Kort sagt: kroppen svarar på sina fem sinnen, själen handlar om personligheten allt medan en människas ande är död, till dess att den helige Ande ger oss liv genom den nya födelsen. Kärnan av vår identitet finns i anden. Innan vi fick liv i Jesus hade vi inte heller någon andlig identitet. Det är en förklaring till

att ofrälsta människor strävar så hårt efter tillfredsställelse och framgång i världen. Man söker sin identitet, men den går aldrig att finna på själens eller kroppens nivå. Vad en människa är avgörs genom

Man söker sin identitet, men den går aldrig att finna på själens eller kroppens nivå. Vad en människa är avgörs genom anden, och den enda som kan ge oss liv är ingen mindre än Jesus Kristus själv. När vi kom till honom i tro och omvändelse, så tog Kristi ande sin boning i oss och gav oss liv.

anden, och den enda som kan ge oss liv är ingen mindre än Jesus Kristus själv. När vi kom till honom i tro och omvändelse, så tog Kristi ande sin boning i oss och gav oss liv.

- Ty i honom är det som vi leva och röra oss och äro till, såsom ock några av edra egna skilder hava sagt: 'Vi äro ju ock av hans släkt'. (Apg 17:28)

Vår rätta och verkliga identitet är att vi är i Kristus. Han är vårt liv, våra rörelser, vårt allt!

Ett av Nya testamentets mäktigaste vittnesbörd om den identitet Gud ger till varje pånyttfödd kristen är Paulus första brev till korintierna. Församlingen brottades med många svåra problem där syskonen hade svårt att skilja på vad som var rätt och fel. Kulturens och traditionens inflytande spelade säkert en stor roll i sammanhanget. I församlingen begicks svåra sexuella synder, det fanns äktenskapliga problem och ekonomiska oegentligheter, för att nämna några exempel på det Paulus tar upp i sitt brev. Dock råder det inga tvivel om personernas identitet. I hälsningsfrasen påminner Paulus om vilka de är i Kristus: "de i Kristus Jesus helgade, dem som äro kallade och heliga..." Paulus tackar Gud för deras skull, för den Guds nåd som de mottagit. Avgörande för vår identitet är alltså inte våra gärningar utan fastmer den nya födelsen.

Paulus använder en stor del av brevet till att uppmana syskonen att leva utifrån sin identitet.

Ar vi med vår kristna identitet fria att göra vad vi vill? Absolut! Rättfärdigar det att vi syndar? Absolut inte! Men det finns ingen fördömmelse för den som är i Kristus. Istället för att brottas med frågan om Gud kommer att förkasta mig eller inte då jag syndar, får vi flytta fokus till att han aldrig någonsin kommer att överge oss. Som människor kommer vi alltid att dras med synden, men den kan

inte längre fördöma oss. Istället har vi Guds ande som hjälper oss förstå hur dumt vi handlar ibland, och Guds ande för oss alltid närmre Kristus. Johannes skriver följande i sitt första brev:

- Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I icke skolen synda. Men om någon syndar, så hava vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig; och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens.

Har du någon gång sett en fjäril återgå till larvstadiet? Det är biologiskt omöjligt. Lika omöjligt är det för den troende att lämna Jesus. Det finns oskiljaktiga eviga band som binder oss samman. Falsk religiositet är en sak, likaså medvetna bedragare som har namnet om sig att vara kristna, men som bär på helt andra syften. Det är inte dessa den här texten handlar om, utan den riktar sig till var och en som helhjärtat vill att Jesus ska bli allt i deras liv. Då finns det ingen makt i höjden eller i djupet som kan skilja oss från Jesus, oavsett misslyckanden.

Jesus säger i Johannes evangelium att han vill vara där hans lärjungar är, att han ska lämna dem för en kort tid, men att han snart ska komma igen. Det står också att den helige Ande trängtar efter gemenskap med svartsjuk kärlek. Gud bor sannerligen i våra hjärtan och den gemenskapen vill han ha odelad. Vänskap med Gud är ovänskap med världen och vice versa. Vi har en kort tid kvar att verka här i tiden. Låt oss överge allt som kan vara till hinder och börja förtrösta på Gud och hans löften; "Jag är med eder alla dagar intill tidens ände." ■

forst från sid 12

Jesu utgivande kärlek

givande kärlek! Idag är han herre i församlingen. Idag bekänner vi att Jesus är Herre. Men det kommer en tid då alla knän ska böja sig – i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor ska bekänna att han är Herre!

Idag kommer vi och lägger oss framför honom och ber: Herre, nu måste du ta hand om våra liv. Vi ser att vi når inte upp till det här idealet. Vi når inte upp till din mönsterbild.

Vi förmår inte på rätt sätt uttrycka din kärlek genom att tjäna varandra. Så får vi komma till Herren och be honom om nåd, kraft och styrka att följa hans exempel. Det kommer en underbar dag, då alla knän ska böjas och varje tunga bekänna, Gud Fadern till ära, att Jesus är Herre. Han som är Guds ideal, han är Herre! Men till oss når denna utmaning: Varen så till sinnes som Jesus Kristus var. Och jag känner inför en sådan utmaning: Herre, jag behöver hjälp och nåd till det här. Herre, jag behöver uppleva att du griper in och förvandlar mitt liv, så jag kan leva upp till ditt ideal.

Herre, må du hjälpa oss. Herre, må du

se till oss och forma oss och förändra oss, så vi kan förverkliga ditt ideal. Så när världens barn ser på församlingen, kan de säga: Se hur de älskar varandra. Det måste vara något speciellt med det där folket som har en sådan kärlek. De som är villiga att ge sig själva för andra. Som har ett sådant utgivande liv. När de frågar, kan man säga: jag har en förebild som Gud har ställt fram. Det är Jesus Kristus. Han som var i härlighet, han som utgav sig själv. Han som offrade, han som blev mig till frälsning och som Gud har upphöjt och gett namnet över alla andra namn, pris ske Gud. Amen. ■

Förföriska vindar över svensk kristenhet

Kyrkan – en fortsättning av inkarnationen?

Stig Andreasson

Tidskriften "Keryx" har nästan specialiserat sig på att skönmåla och härliggöra den kyrka som är hierarkisk och institutionell. Skönmålningen är förförisk. Avsikten verkar vara att skapa mindervärdighetskomplex hos de evangeliska friförsamlingarnas folk.

Institutionell kristendomsform sägs vara en del av och fortsättning på inkarnationen.

- En offentlig, institutionell kristendomsform är nödvändig. Den är en del av och fortsättning på inkarnationen. Men om den inte är besjälad av någon form av personlig tro blir den lätt förtyglad och förvårdsligad. (Ulf Ekman)

Här möter vi uttrycket "*en institutionell kristendomsform*." Det för tankarna till en institutionell kyrka med ett institutionellt ämbete. Vad betyder då egentligen dessa fina uttryck? Enligt olika ordböcker på flera språk kan adjektivet "*institutionell*" användas både i politisk och religiös betydelse.

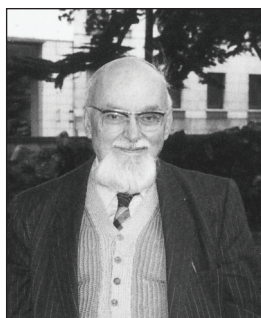
-I kyrklig och religiös mening blir ett ämbete "institutionellt" då en kyrklig överhöghet överför andlig auktoritet till någon som skall utföra prästerlig tjänst.

En av ordböckerna preciserar också att -det institutionella är något som insätts eller upprättas genom beslut av människor, i motsats till det som är givet av naturen.

Denna sista anmärkning är speciellt intressant. Därför tillåter jag mig att göra en liten jämförelse mellan det naturliga (inklusive det övernaturliga) och det som är organisatoriskt och institutionellt, med andra ord iscensatt av människor. Detta är märkbart inom många olika områden. Inom läraryrket har vi som bekant något som kallas "pedagogik" (undervisnings-

skicklighet). Det är utan tvivel något man till stor del kan lära och även förkovra sig i. Men det är också helt visst något som har med naturbegåvning att göra. Man kan med andra ord ge en person en "lärartitel" efter avslutad utbildning. Men saknar han naturlig begåvning att förmedla sina kunskaper till eleverna, blir han ingen riktigt bra lärare.

Inom kristen förkunnelse kan vi delvis se detsamma, utan att förglömma att här finns det också en annan dimension. En person kan ha hög teologisk lärdom och inneha flera doktorsgrader, men ändå sakna förmåga att förmedla sin lärdom på ett för vanliga människor begripligt sätt. Å andra sidan kan en person, som bara har grundläggande bibelkunskap äga både en naturlig och en andlig gåva till att undervisa i Guds Ord. Detta trots att han saknar hög teologisk utbildning.

Jules Marcel Nicole 1907 - 1997 professor vid bibelinstitutet i Nogent, där han undervisade fram till 1996.

I några fall har jag mött personer som ägt bådadera. En av dem var professor **Jules Marcel Nicole** på Bibelinstitutet i Nogent i Frankrike. Som teolog var varken hebreiskan eller grekiskan några hemligheter för honom. Men jag hörde honom tala några gånger i veckomötena i det lilla kapellet bredvid bibelinstitutet. Dit kom helt vanliga människor. Då använde professor Nicole aldrig en enda teologisk fackterm. Han använde inga

ovanliga eller krångliga uttryck. Men med vanliga och enkla ord förklarade han bibelordets rikedomar för ivrigt lyssnande människor. Han ägde naturligtvis en naturlig begåvning som talare och lärare. Men jag tror också att den Andens nådegåva som Skriften benämner "*gåvan att tala kunskapens ord*" var verksam i den lärde professors förkunnelse. Denna dubbla utrustning, den naturliga och den övernaturliga, gjorde honom till vad han var.

Här rör vi vid själva livsnerven till den kristna församlingens liv och verksamhet. Att en andlig tjänst får officiell och institutionell status kan absolut inte garantera att den fungerar enligt andelivets lagar. Titlar och ämbetsgrader kan inte ersätta varken naturlig begåvning eller Andens nådegåvor. Vår store kyrkohistoriker **Hjalmar Holmquist** skrev om den urkristna församlingen:

-Själavården tillkom inte i första hand ämbetsinnehavare utan personer utrustade med Andens gåvor. Församlingslivet, ja hela kristendomen vilade alltför på den urkristna entusiasmen, på Andens omedelbara ledning. De karismatiska personerna var kyrkans bärare och utbredare.

I urkristen tid fanns ingen hierarkisk eller institutionell kyrka, där en intellektuell elit hade monopol på Ordets tjänst. Vem vågar påstå att andelivets lagar inte skulle vara desamma idag som i urkristen tid?

Men nu kommer vi till en avgörande och mycket viktig fråga.

Är Guds församling (Kyrkan) verkligen en fortsättning av inkarnationen?

Några frikyrkliga teologer har lekt med tanken att Kristi sanna kyrka skulle kunna betraktas som en inkarnation av Jesus. I Nya testamentet benämns ju Församlingen "Kristi kropp". Vi är hans lemmar.

Han är huvudet. Han vill verka i och genom oss. Detta är sant och riktigt, men det innebär helt enkelt att Kristi Ande här i tiden brukar mänskliga redskap. Någon fortsättning av Gudasonens människoblivande (inkarnation) är det inte.

Keryxartikelns författare framställer saken annorlunda än dessa frikyrkoteologer. Han säger att det är den officiella och institutionella kristendomsformen som

sådan kyrka blir väl egentligen bara ett livlöst skelett, utan varken kött på benen eller ande och liv. Och hur skulle den då alltså kunna vara en fortsättning av inkarnationen? Räcker det att den hänger på sig några stiliga skyltar och därmed proklamerar sin höga status?

Docent **Seth Erlandsson**, medlem av kommissionen som skapat Den Svenska Folkbibeln, hörde om någon som pro-

klädde sig mänsklig skepnad och blev född av en kvinna.

-Och Ordet blev kött och bodde ibland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning. (Joh. 1:14)

-Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden – döden på korset." (Fil. 2:6-8)

Detta fantastiska, att Gud blev *"inkarnerad"* och intog mänsklig gestalt är en absolut unik händelse.

Följderna av att betrakta Kyrkan som en inkarnation av Kristus är ödesdigra. Vi nämner bara den allra värsta som huvudsakligen träder fram i den katolska kyrkans syn på sig själv. Som professor Subilia så riktigt påpekar blir den beklagliga slutsatsen denna: *"Jesus och kyrkan blir helt enkelt samma väsen."* När kyrkan talar, så är det Jesus själv som talar. Jesus kan inte ta fel. Kyrkans överste ledare, påven, är likaledes ofelbar. Påvekyrkan proklamerar sig själv som den enda institution som kan förmedla Kristus och frälsningen till människorna. Antingen man säger: *"Utanför Kristus ingen frälsning"* eller *"Utanför kyrkan ingen frälsning"*, så är, enligt katolsk tro, betydelsen densamma. Detta blir den logiska, men också tragiska följden av att betrakta kyrkan som en fortsättning av inkarnationen. Det för oss många ljusår bort från biblisk och evangelisk tankegång.

Som bibeltroende kristna proklamerar vi inte vår gemenskap som en ny inkarnation av vår Frälsare. Men vi gläds över att Han enligt sitt löfte och genom sin Ande är mitt ibland oss då vi samlas i Hans namn. ■

Att en andlig tjänst får officiell och institutionell status kan absolut inte garantera att den fungerar enligt andelivets lagar. Titlar och ämbetsgrader kan inte ersätta varken naturlig begåvning eller Andens nådegåvor.

är en fortsättning av inkarnationen. Det skulle alltså enbart vara i de kyrkor som har officiell status som Kristus idag är förkroppsligad. Om detta är sant tvingas vi allra först att kasta den urkristna församlingen på skräphögen. Den hade, som vi redan sett, ingen officiell status. Den var helt enkelt en levande och fri gemenskap mellan människor som kommit till tro på Jesus som Frälsare. Den helige Andes nya liv förde dem in i en innerlig gemenskap med varandra. De betraktade inte sina ägodelar som personliga tillhörigheter utan delade ut åt var och en efter vad han behövde. Därför led ingen av dem någon nöd. (Apg. 4:34 - 35) Man använde sina medel, inte till att bygga katedraller, utan till att avhjälpa andras nöd och sprida evangelium. Istället för att få officiell status blev församlingen förföljd av den tidens religiösa makthavare. Under de närmast följande seklerna var det den politiska myndigheten som förföljde den kristna församlingen.

Nu tillägger visserligen "Keryxartikelns" författare att om den institutionella kristendomsformen *"inte är besjälad av någon form av personlig tro blir den lätt förytligad och förvärldsligad"*. Ja, den blir nog lätt det. Fast nog tycker jag att hela formuleringen verkar lätt. En officiell, organiserad, institutionell religionsform som inte besjålas av någon form av personlig tro blir utan tvivel lätt i Herrens vågskål. Men saken är väl värre än så. En

klamerade läran om Kyrkan som en fortsättning på inkarnationen. Han reagerade starkt med följande ord: *"Hur kan någon skriva något så hädiskt?"* Vi står alltså inför en allvarlig villfarelse! Genom att proklamera denna irlära tar man enligt min mening steget ut ur allt vad evangelisk, bibelförankrad och reformatorisk teologi inneburit och alltså innebär. Däremot är det en genuin romersk-katolsk trosbekännelse. Den katolske biskopen Arborelius säger att Kyrkan är den förblivande inkarnationen. Varför är då detta en allvarlig villfarelse?

Först och främst därför att ordet "inkarnation" i biblisk mening är någonting som bara skett en enda gång. Det var när Jesus Kristus, den evige Gudasonen,

Den urkristna församlingen hade ingen officiell status. Den var helt enkelt en levande och fri gemenskap mellan människor som kommit till tro på Jesus som Frälsare.

Loppis på Bällsta

Text: Stina Fridolfsson

Karin Vidén tillfälligt hemma från missionsfältet i Karibien, var drivande kraft i att arrangera en loppmarknad för att få in medel till missionen. Här följer en liten rapport.

Karin sitter i hotellreceptionens soffa med en kopp kaffe. Det är måndag morgon, efter en intensiv helg, med tre dagars loppis för Haiti i församlingens möteslokal.

-Hur känns det nu, om du ska sammanfatta intrycken, frågar jag.

-Ja, det har ju varit väldigt inspirerande. Vi fick erbjudande att plocka allt vi ville ha från ett äldre hus som en troende broder just köpt, med en hel del inventarier. När vi åkte dit och tittade, insåg vi att här fanns många prylar som skulle gå att sälja på loppis. Dessutom får ju Gertrud Karlsson ständigt in stora säckar med kläder som hon sorterar, tvättar, lagar och lägger i ordning för nästa loppis-tillfälle.

Vi har stora behov i Mont-Leon i Haiti, med vårt åtagande att bland annat avlöna lärarna för över 600 skolbarn. Så vi beslöt att snarast ordna en loppmarknad i vår möteslokal. Mötena kunde vi ha i matsalen.

Sagt och gjort. Det blev ett kånkande. Ut med stolarna från möteslokalen, in med bord, klädställningar, korgar och lådor. Karin vakade från tidig morgon till sena kvällen. Magdalena gjorde affischer till väggar, lyktstolpar och trottoarpratere, handaffischer trycktes upp och delades ut. När tiden var inne tändes också några marschaller för att väcka uppmärksamhet och leda människorna in. Från klockan tio till sex på eftermiddagen i tre dagar, kom människor från alla håll för att handla. Det fanns tavlor, gramfonskivor, originella prylar och kläder. Alla som kom gjorde fynd. Våra gäster på hotell Pilgrimshem kom och handlade. Olika socialdistrikt har hyrt rum åt både familjer och ensamstående med olika behov, och det var så roligt att se hur föräldrar med sina små barn hittade bra kläder. En familj som nu fått lägenhet och skulle flytta efter helgen,

Gertrud Karlsson och Karin Vidén i lokalen som tillfälligt gjordes om till loppis.

kunde skaffa en hel del husgeråd till bra pris. Och samtidigt kom missionsmedel in som vi får skicka till barnarbetet i Haiti – över 10.000 kr!

Idag, måndag, packas allt ihop och möteslokalen återfår sin status som möteslokal. Många besökare undrade:

-Det här är ju verkligen fint! Ni fortsätter väl nu? Det är verkligen ett stort böneämne – att vi får praktiska möjligheter att fortsätta! Skörden är mycken och arbetarna få på alla områden! Men det märker vi att det finns många ivriga medarbetare, om vi vågar ta flera steg i tro. Vi tror att Herren öppnar vägar!

Och nu, medan medarbetarna under Karins överinseende bär iväg de överblivna varorna som vi skänker vidare, så har vi ställt några bord utanför hotellgästernas frukostmatsal, fulla med varma jackor, mössor och skor som de kan fritt ta för sig av och använda i vinterkylan här i Stockholm.

Vi har fått för intet – nu måste vi ge vidare för intet!

Låt oss offra vad vi hava;
tid och kraft för Herrens skull
Och ej mer i jorden grava
Efter ett förgängligt gull. ■

Stöd församlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

PG 44 10 05 - 6

Barnen i Haiti

Rapport av Berno Vidén
februari 2014

Hemkommen efter en omtumlande resa till Haiti, där senaste kolerautbrottet fortfarande gör sig påmint på olika platser. I samtal med läkare på plats förstod jag att det just nu inte är så många insjuknade, men orosmolnen finns där inför kommande regnperioder, då det efterlängtrade men tyvärr smittade vattnet okontrollerat sprider sig i floderna.

Man tycker att man sett det mesta av nöd efter så många år ute på missionsfältet, men sinnesbilderna efter senaste besöket i Baptiste med omnejd påminner om hur svårt det är att ta till sig människors verkliga situation. Det är lätt att skjuta ifrån sig det som ligger långt borta, sådant man inte stöter på dagligen. Dock är det en daglig verklighet det haitiska folket genomlider. Baptiste med sina tio tusen invånare är torrt och det växer dåligt på åkerlapparna. För folket där är det som att gå in i en mataffär med tomma hyllor utan möjlighet att köpa något. De flesta saknar pengar och är helt beroende av sina familjeodlingar för den dagliga maten, och växer det inget finns det heller ingen mat på bordet.

Samhället har ett nybyggt hotell som invigdes någon gång under januari månad. Eftersom vi inte längre har vår hyrda bostad i Baptiste så var jag hänvisad att bo där. Rummet var inte större än att en säng fick plats och toaletten med vattenhinkar för att duscha och spola låg utanför rummet med ett draperi för dörrhålet. Så det gällde att väsnas högt om man ville vara ifred därinne. Lakan

Några av barnen i Mont-Leon

förekommer inte men däremot fick jag en grov filt för att klara nattens kyla.

Hotellchefen var vänlig och mycket tillmötesgående. Varje kväll tillagade hans fru mat, vilket var välkommet efter dagens slit. Det var mycket stora portioner som lades upp. Även om jag själv inte orkade äta upp maten så stod hotellpersonalen och andra på kö för att äta upp resterna. Så fungerar det där och ingen ser det som något konstigt, samtidigt som det speglar något av hur tufft det är att leva i Baptiste. Vad som gör riktigt ont är när det kommer barn som uppgivet tittar en i ögonen och säger att de är hungriga.

En av anledningarna till min resa den här gången var att besöka skolan i Mont-Leon där vi med hjälp av församlingen och andra gävogivare betalar samtliga lärarlöner så att skolans 615 elever garanteras gratis skolgång. Det blev två vandringar upp till Mont-Leon; den första för att träffa dels eleverna och dels ha ett möte med lärarna, den andra för

att träffa föräldrarna till barnen. Alla gåvor som vi förmedlat till skolan har gått till rätt ändamål, vilket vi fick bekräftat genom kvitteringar och berättelser från både lärare och föräldrar.

Däremot har skolan många andra behov som vi ännu inte kunnat hjälpa till med. Exempelvis vill de ge barnen ett mål mat ca två dagar varje vecka. Många av barnen kommer orkeslösa utan att ha ätit något hemma, just för att det inte finns något att äta. Att ge de 615 barnen ett mål mat kostar ungefär 750 kronor per dag.

Ett annat behov jag fick presenterat är läromedel. Vi har tidigare tittat på möjligheterna att skaffa böcker till eleverna men på grund av höga kostnader har det inte varit möjligt. Men en sak som skulle underlätta vore att se till att åtminstone skolans elva lärare har tillgång till böcker. Den investeringen skulle kosta ca 10 000 kronor.

Det var i korta drag vad som hände under den här resan som varade fem dagar. Vi fortsätter att bedja, offra och arbeta för Haiti. ■